YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu toinen jaosto)

5 päivänä kesäkuuta 1996 *

Asiassa T-162/94,

NMB France SARL, ranskalainen yhtiö, kotipaikka Argenteuil (Ranska),

NMB-Minebea-GmbH, saksalainen yhtiö, kotipaikka Langen (Saksa),

NMB (UK) Ltd, englantilainen yhtiö, kotipaikka Bracknell, Berkshire (Yhdistynyt kuningaskunta),

NMB Italia Srl, italialainen yhtiö, kotipaikka Mazzo di Rho (Italia),

edustajinaan Ian Forrester, QC, Skotlanti, solicitor Jacquelyn F. MacLennan ja asianajaja A. Kaplanidis, Thessaloniki, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch & Wolter, 11 rue Goethe,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Eric L. White, avustajanaan komission oikeudellisessa yksikössä toimiva kansallinen virkamies Claus-Michael Happe, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jota tukee

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), kotipaikka Frankfurt-am-Main (Saksa), edustajinaan asianajajat Dietrich Ehle ja Volker Schiller, Köln, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arendt & Medernach, 8—10 rue Mathias Hardt

väliintulijana,

jossa vaaditaan, että Singaporesta peräisin olevien kuulalaakerien tietyistä tuontieristä kannettujen polkumyyntitullien palautushakemuksista 3 päivänä kesäkuuta 1992 tehdyt komission päätökset 92/332/ETY, 92/333/ETY, 92/334/ETY ja 92/335/ETY (EYVL L 185, s. 35, 38, 41 ja 44) kumotaan,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Kirschner sekä tuomarit B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos ja A. Potocki,

kirjaaja: hallintovirkailija J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.12.1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaan sovellettavat oikeussäännöt, riidan perustana olevat tosiseikat ja kirjallinen käsittely

1 Tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen (GATT-sopimuksen) VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen (EYVL 1980 L 71, s. 90; jäljempänä vuoden 1979 polkumyynnin vastainen säännöstö), joka hyväksyttiin yhteisön puolesta vuosien 1973—1979 kauppaneuvotteluista johtuvien monenvälisten sopimusten tekemisestä 10 päivänä joulukuuta 1979 tehdyllä neuvoston päätöksellä 80/271/ETY (EYVL 1980 L 71, s. 1), 8 artiklan 3 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Polkumyyntitullin määrä ei saa ylittää 2 artiklassa määriteltyä polkumyyntimarginaalia. Sen vuoksi, jos polkumyyntitullin soveltamisen jälkeen huomataan, että näin kannettu tulli ylittää todellisen polkumyyntimarginaalin, marginaalin ylittävä määrä on palautettava niin pian kuin mahdollista."

2 Vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön 2 artiklan 5 ja 6 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Milloin ei ole olemassa vientihintaa tai milloin asianomaiset viranomaiset katsovat, että vientihinta on epäluotettava sen vuoksi, että viejän ja tuojan tai kolmannen osapuolen välillä on olemassa yhtiösuhde tai hyvitysjärjestely, vientihinta voidaan laskea sen hinnan perusteella, jolla maahan tuodut tuotteet ensiksi myydään edelleen riippumattomalle ostajalle — — .

Oikean vertailun suorittamista varten vientihinnan ja tuontimaan (tai alkuperämaan) kotimarkkinahinnan — — hintoja on verrattava kaupan samassa portaassa eli yleensä vapaasti tehtaalla. — — Kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, kunkin tapauksen asianhaarat tutkien, myynnin olosuhteita ja myynnin ehtoja, verotusta ja muut hintojen vertailukelpoisuutta koskevat eroavuudet. Tämän artiklan 5 kohdassa mainituissa tapauksissa tulisi myös ottaa huomioon kustannukset, niihin luettuina verot ja maksut, jotka on maksettu maahantuonnin ja jälleenmyynnin välisenä aikana, samoin kuin tavaran arvoon lisätty voitto."

3 Vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön hyväksymisen jälkeen neuvosto otti käyttöön yhteisen suojautumisjärjestelmän polkumyyntiä koskevissa kysymyksissä, mikä tapahtui ensiksi polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 23 päivänä heinäkuuta 1984 annetulla asetuksella (ETY) N:o 2176/84 (EYVL L 201, s. 1, jäljempänä asetus N:o 2176/84) ja tämän jälkeen polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetulla asetuksella (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1, jäljempänä asetus N:o 2423/88 tai perusasetus).

4 Perusasetuksen 16 artiklan 1 kohta kuuluu seuraavasti:

"Jos tuoja voi osoittaa, että kannettu tulli ylittää tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin — — ylimenevä osuus on korvattava. Tämä määrä lasketaan suhteessa niihin muutoksiin polkumyyntimarginaalissa. — — Kaikki korvauksia koskevat laskelmat tehdään 2 tai 3 artiklan mukaisesti, ja ne perustuvat mahdollisimman pitkälle samaan menetelmään, jota on sovellettu alkuperäisessä tutkimuksessa — — ."

5 Asetuksen 16 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi huomioon otettava polkumyyntimarginaali määritellään perusasetuksen 2 artiklan 14 kohdan a alakohdassa määräksi, "jolla normaaliarvo on vientihintaa suurempi".

6 Perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetään vientihinnan määrittelemisestä seuraavaa:

"Jos — — viejä ja tuoja — — ovat ilmeisesti liittyneet yhteen tai sopineet keskenään tasoitusjärjestelystä tai jos muista syistä tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan yhteisöön vietäväksi myydyn tuotteen hintaan ei voida viitata, vientihinta voidaan muodostaa laskennallisena sen hinnan perusteella, jolla tuotava tuote jälleenmyydään ensimmäisen kerran riippumattomalle ostajalle. — — Tällöin tehdään tarkistuksia kaikkien tuonnin ja jälleenmyynnin välisten kustannusten huomioon ottamiseksi, mukaan lukien kohtuullinen voittomarginaali — —

Näihin tarkistuksiin kuuluvat erityisesti:

— —

ii) tullit, polkumyyntitullit [— niin sanottu kustannukseen samaistettavaa tullia koskeva sääntö tai niin sanottu double jump -sääntö —] sekä muut maksut, jotka on maksettava tuojamaassa tavaroiden tuonnin tai myynnin vuoksi,

— —."

7 Kantajat, jotka ovat japanilaisen yritysryhmä Minebean (Nippon Miniature Bearing) kokonaan omistamia tytäryhtiöitä, toimivat samaan yritysryhmään kuuluvien yhtiöiden NMB:n ja Pelmec Singapourin toimittamien kuulalaakerien jakelijoina yhteisössä.

8 Lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta tiettyjen Japanista ja Singaporesta peräisin olevien kuulalaakerien tuonnissa 19 päivänä heinäkuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2089/84 (EYVL L 193, s. 1) nojalla Minebean eurooppalaisten tytäryhtiöiden tuomille, Singaporessa muun muassa Minebea-yritysryhmän valmistamille kuulalaakereille asetettiin polkumyyntitulli, joka oli 33,89 prosenttia nettohinnasta tullaamattomana vapaasti yhteisön rajalla.

9 Maksettuaan tämän tullin kantajat, lukuun ottamatta NMB France -yhtiötä, esittivät useita asetuksen N:o 2176/84 16 artiklaan perustuvia palautushakemuksia. Komissio hyväksyi vuosina 1985 ja 1986 tapahtuneita tuonteja koskevat hakemukset osittain ja osittain hylkäsi ne; hylkääminen perustui "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön soveltamiseen [tämä asetuksessa N:o 2176/84 oleva

sääntö on samanlainen kuin asetuksessa N:o 2423/88 oleva sääntö; ks. edellä 6 kohta, ii alakohta]; muodostaessaan laskennallisesti vientihintaa komissio vähensi kolmen kantajan maksamat polkumyyntitullit.

10 Nämä kolme kantajaa katsoivat, että "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö on ylemmänasteisten oikeussäännösten vastainen, ja nostivat yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen palautushakemustensa osittaisesta hylkäämisestä.

11 Tuossa riidassa eli asiassa C-188/88, NMB ym. vastaan komissio, tuomio 10.3.1992 (Kok. 1992, s. I-1689, I-1704), 21.3.1991 antamassaan ratkaisuehdotuksessa julkisasiamies ehdotti yhteisöjen tuomioistuimelle, että tämä hyväksyisi kanteen. Julkisasiamies katsoi, että vaikka "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön soveltaminen uudelleentarkastelumenettelyissä näyttää täysin perustellulta, kyseisen säännön soveltamisella palautusmenettelyissä on seurauksia, jotka ovat yhteensopimattomia sekä polkumyynnin vastaisen säännöstön oleellisten periaatteiden että yhteisön oikeuden eräiden perusperiaatteiden kanssa. Polkumyynnin lopettamiseksi — eli poistaakseen polkumyyntimarginaalin — ja saadakseen näin palautuksen etuyhteydessä olevan tuojan olisi nostettava niitä hintojansa, joilla se jälleenmyy tuotteet riippumattomalle ostajalle, ainoastaan määrällä, joka vastaa todettua polkumyyntimarginaalia, eikä sen suuremmalla määrällä; tällaisen "single jumpin" tapahduttua kyseistä tuotetta ei enää myytäisi keinotekoisesti alennetulla hinnalla, eikä siis olisi enää välttämätöntä ryhtyä kaupan suojatoimenpiteisiin. Maksettuja polkumyyntitulleja ei tällaisessa tilanteessa näin ollen olisi pidettävä sellaisena kustannuksena, joka on vähennettävä jälleenmyyntihinnasta; muutoin todettaisiin, että polkumyyntimarginaali on olemassa, vaikka mitään polkumyyntimarginaalia ei tosiasiallisesti ole olemassa, ja etuyhteydessä olevalle tuojalle asetettaisiin maksu, joka syrjisi sitä riippumattomaan tuojaan verrattuna.

12 Edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi kanteen perusteettomana. Tästä tuomiosta ilmenee itse asiassa, että toisaalta "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö soveltuu sekä uudelleentarkastelutapaukseen että palautustapaukseen, sillä vientihinnan laskennallisen muodostamisen tavoite on molemmissa tapauksissa sama:

yhteisöjen tuomioistuimen mukaan molemmissa tapauksissa on kyse tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin toteamisesta. Toisaalta yhteisöjen tuomioistuin totesi, että väitetty ero etuyhteydessä olevien ja riippumattomien tuojien kohtelussa on perusteltua niiden asemassa polkumyyntiin nähden olevan eron vuoksi, eikä kyseessä siis ole syrjintä. Yhteisöjen tuomioistuin totesi lisäksi, ettei asetuksen N:o 2176/84 ja vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön säännöksien välillä ole ristiriitaa. Tuomioistuin myös hylkäsi suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen ja harkintavallan väärinkäyttöön perustuvat väitteet.

13 Kantajat, joiden kanne siis hylättiin, eivät tyytyneet tähän ratkaisuun. Jokainen näistä kantajista, mukaan lukien NMB France, tekivät tammikuun 1987 ja syyskuun 1991, nämä kuukaudet mukaan lukien, välisenä aikana toteutetuista tuonneista kyseisenä ajanjaksona maksettuja polkumyyntitulleja koskevat uudet palautushakemukset perusasetuksen 16 artiklan ja aiemman asetuksen N:o 2176/84 16 artiklan mukaisesti.

14 Singaporesta peräisin olevien kuulalaakerien tietyistä tuontieristä kannettujen polkumyyntitullien palautushakemuksista 3 päivänä kesäkuuta 1992 tehdyillä neljällä päätöksellä (92/332/ETY, 92/333/ETY, 92/334/ETY ja 92/335/ETY; EYVL L 185, s. 35, 38, 41 ja 44), jotka annettiin tiedoksi NMB (UK) Ltd:lle 15.6.1992 ja NMB France SARL:lle, NMB Italia Srl:lle sekä NMB-Minebea-GmbH:lle 16.6.1992, komissio osittain hyväksyi palautushakemukset. Itse asiassa komissio totesi näissä päätöksissä, että kannetut polkumyyntitullit ylittivät polkumyyntimarginaalit siitä syystä, että tuotteen normaaliarvo oli laskenut Singaporen kotimarkkinoilla. Palautushakemukset kuitenkin osittain hylättiin siitä syystä, että muodostaessaan laskennallisesti vientihintaa komissio vähensi kantajien maksamat polkumyyntitullit ja sovelsi tällä tavalla voimassa olevaa lainsäädäntöä, erityisesti "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevaa sääntöä, ja viittasi edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio annettuun tuomioon.

15 Kantajat nostivat näissä olosuhteissa tämän kanteen, joka rekisteröitiin yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamossa 22.8.1992. Kirjallinen käsittely tässä asiassa, joka alun

perin kirjattiin asianumerolla C-346/92, käytiin kokonaisuudessaan yhteisöjen tuomioistuimessa ja tavanomaista menettelyä noudattaen. Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti antoi 2.7.1993 antamallaan määräyksellä FEBMAlle (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations) luvan esiintyä asiassa komission vaatimuksia tukevana väliintulijana.

16 Yhteisöjen tuomioistuin siirsi 18.4.1994 antamallaan määräyksellä tämän asian yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta tehdyn päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom muuttamisesta 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyn neuvoston päätöksen 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21, jäljempänä 93/350), sellaisena kuin se on muutettuna päätöksen 93/350 muuttamisesta 7 päivänä maaliskuuta 1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/149/EHTY, ETY (EYVL L 66, s. 29), 4 artiklan mukaisesti.

17 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu ensimmäinen jaosto) määräsi 15.11.1994 antamallaan päätöksellä prosessinjohtotoimenpiteistä ja vaati asianosaisia samoin kuin — EY:n tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan toisen kohdan mukaisesti — neuvostoa antamaan tiettyjä asiakirjoja ja vastaamaan joukkoon kysymyksiä. Kantajat jättivät vastauksensa 10.3.1995. Riidan taloudellisten vaikutusten osalta ja erityisesti sen selvittämiseksi, missä määrin kantajat toisaalta toteuttivat "single jumpia, double jumpia" tai niiden väliltä olevaa toimenpidettä, ja sen selvittämiseksi, missä määrin kantajien käyttämiä jälleenmyyntihintoja ja yhteisössä myöhemmin tapahtuvassa myynnissä käytettyjä hintoja on toisaalta tosiasiallisesti korotettu, kantajat esittivät atk-tulosteita, joihin oli valittu kolme laskua, näyttääkseen, mitä laskutapaa asiassa on käytetty.

18 Kantajien pyynnöstä, joka koski niiden ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamien vastausten tiettyjä osia samoin kuin komission näistä vastauksista esittämien huomautuksien tiettyjä osia, laajennetun ensimmäisen jaoston puheenjohtaja päätti 12.6.1995 antamassaan määräyksessä, ettei FEBMAlle toimiteta luottamuksellisia asiakirjoja. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki 19.9.1995 päätöksen, jossa se määräsi esittelevän tuomarin laajennettuun toiseen jaostoon, minkä vuoksi tämä asia siirrettiin tämän jälkeen kyseiseen jaostoon.

19 Sillä aikaa Uruguayn kierroksen monenväliset kauppaneuvottelut, jotka oli käynnistetty GATT-sopimuksen yhteydessä vuonna 1986, johtivat uuden polkumyynnin vastaisen säännöstön hyväksymiseen vuonna 1994 (ks. yhteisön toimivaltaan kuuluvista asioista Uruguayn kierroksen [1986-1994] monenvälisissä kauppaneuvotteluissa tehtyjen sopimusten tekemisestä yhteisön puolesta 22 päivänä joulukuuta 1994 tehty komission päätös 94/800/EY [EYVL L 336, s. 1 ja 103]). Vuoden 1994 uuden säännöstön 2 artiklan 3 kohdassa, joka koskee vientihinnan laskennallista muodostamista siinä tapauksessa, että viejä ja tuoja ovat liittyneet yhteen, toistetaan vuoden 1979 säännöstön vanhat säännökset ja 2 artiklan 4 kohdassa toistetaan, että tällaisessa tapauksessa "tulisi myös ottaa huomioon kustannukset, mukaan lukien verot ja tullit, jotka on maksettu maahan tuonnin ja jälleenmyynnin välisena aikana samoin kuin tavaran arvoon lisätty voitto". Vuoden 1994 säännöstössä on polkumyyntitullien palautuksesta seuraava sääntö:

"9.3.3.

Silloin kun vientihinta on muodostettu 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti, viranomaisten on hyvityksestä ja sen suuruudesta päättäessään otettava huomioon normaaliarvon muutokset, tuonnin ja jälleenmyynnin välillä tapahtuneet kustannusten muutokset ja vähittäismyyntihinnassa tapahtuneet muutokset, jotka asianmukaisesti heijastuvat myöhemmissä myyntihinnoissa, ja laskettava vientihinta vähentämättä maksettujen polkumyyntitullien määrää, milloin edellä mainitusta on sitovaa todistusaineistoa."

20 Neuvosto antoi 22.12.1994 asetuksen (EY) N:o 3283/94 polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta (EYVL L 349, s. 1), joka tuli 24 artiklan mukaan voimaan 1.1.1995 ja joka neljännen perustelukappaleensa mukaan koskee vuoden 1994 uuden polkumyynnin vastaisen säännöstön täytäntöönpanoa yhteisön oikeudessa.

21 Asetuksen N:o 3283/94 * 11 artiklan 10 kohta kuuluu seuraavasti:

"Kaikissa tämän artiklan perusteella tehdyissä tutkimuksissa komissio tutkii 2 artiklassa tarkoitetun vientihinnan luotettavuuden. Jos vientihinta kuitenkin päätetään muodostaa laskennallisesti 2 artiklan 9 kohdan mukaisesti, komissio laskee vientihinnan vähentämättä siitä maksettuja polkumyyntitulleja, kun asiassa on esitetty sitova näyttö siitä, että polkumyyntitullit on asianmukaisesti siirretty jälleenmyyntihintoihin ja myöhempiin myyntihintoihin yhteisössä."

22 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) päätti 10.10.1995 aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Tuomioistuin esitti kuitenkin vuoden 1994 uusia säännöksiä koskevia lisäkysymyksiä, joihin asianosaiset vastasivat suullisessa käsittelyssä.

23 Asianosaiset esittivät vaatimuksensa ja vastauksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin 6.12.1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä.

Asianosaisten vaatimukset

24 Kanteessaan kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta

— kumoamaan päätökset 92/332/ETY, 92/333/ETY, 92/334/ETY ja 92/335/ETY, siltä osin kuin niissä kieltäydytään palauttamasta kantajille Singaporesta peräisin olevien kuulalaakereiden tuonnista vuosina 1987, 1988, 1989, 1990 ja 1991

* Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

kannettuja polkumyyntitulleja, toteamalla perustamissopimuksen 184 artiklan mukaisesti päätösten kumoamiseksi tarpeellisilta osin, ettei asetuksen N:o 2423/88 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan ii alakohtaa sovelleta;

— määräämään kaikista muista lainmukaisista toimenpiteistä;

— velvoittamaan komissiota korvaamaan oikeudenkäyntikulut;

— velvoittamaan komission vaatimusten tueksi väliintulijana esiintynyttä FEBMAa vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

25 Komissio vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta

— jättämään kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkäämään kanteen perusteettomana;

— velvoittamaan kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Väliintulija FEBMA vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta

— hylkäämään kanteen;

— velvoittamaan kantajat korvaamaan väliintulijan oikeudenkäyntikulut.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten perustelut

27 Esittämättä varsinaisesti oikeudenkäyntiväitettä komissio katsoo, että tämän kanteen nostaminen merkitsee oikeudenkäynnin väärinkäyttöä. Kantajat, jotka nostivat kanteen muodollisesti eri päätöksistä kuin niistä, joista edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio oli kyse, eivät komission mukaan esitä, kuten ne itsekin myöntävät, tässä asiassa mitään sellaista perustetta, jota ei jo olisi esitetty tuossa asiassa. Tosiasiassa kantajat ainoastaan riitauttavat asiassa NMB ym. vastaan komissio annetun tuomion. Tämän vuoksi komissio vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta jättämään kanteen tutkimatta, tai ainakin hylkäämään sen siitä syystä, ettei asiassa ole esitetty mitään uutta perustelua verrattuna asiaan NMB ym. vastaan komissio ja että asiassa ei ole mitään sellaista seikkaa, jonka perusteella tuo tuomio voidaan asettaa kyseenalaiseksi. Komissio lisää, että jos tämä kanne otettaisiin tutkittavaksi, kantajat voisivat kiertää ne tiukat edellytykset, jotka on asetettu sille erityiselle muutoksenhaulle, jonka muodostaa EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklassa tarkoitettu hakemus tuomion ottamisesta uudelleen käsiteltäväksi.

28 Periaatteellisella tasolla komissio toteaa, että yhteisöjen tuomioistuinten päätös ottaa joku yhteisöjen tuomioistuimen aiemmista tuomioista uudelleen käsiteltäväksi on merkittävä päätös, joka on tehtävä vain poikkeuksellisissa olosuhteissa. Tällainen päätös ei komission mukaan itse asiassa merkitse pelkästään sitä, että aiemmassa asiassa ja lukuisissa muissa samanlaisissa asioissa on tehty vääryys — jota ei voida korjata —, vaan sillä kyseenalaistetaan yhteisöjen tuomioistuinten tuomioiden itse lainvoima ja se on omiaan vaarantamaan oikeudellisen pysyvyyden ja oikeusvarmuuden sekä rohkaisemaan ryhtymään lukemattomiin yrityksiin saada jo ratkaistu asia uudelleen käsiteltäväksi.

29 Siltä osin kuin kantajat yrittävät perustella hakemustaan, joka koskee edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio annetun tuomion ottamista uudelleen käsiteltäväksi sillä seikalla, että kanteen kohteena olevat hallinnolliset päätökset ovat poikkeuksellisen kohtuuttomia ja että tuomiossa väitetään olevan tiettyjä puutteita, komissio korostaa toisaalta sitä, että polkumyynnin muodostaman vilpillisen menettelyn vastaiseen toimintaan sovellettavassa lainsäädännössä edellytettiin kyseisiä päätöksiä, ja toisaalta sitä, että edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan

komissio perustelut esitettiin selvästi ja tyhjentävästi ja että yhteisöjen tuomioistuin otti ne täysin huomioon, kuten suullista käsittelyä varten laaditusta kertomuksesta, julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksesta ja tuomiosta ilmenee.

30 Vaikka kantajat viittaavat lopuksi GATTin yhteydessä käynnistettyihin sellaisiin menettelyihin, jotka voivat johtaa siihen, että yhteisön valituksenalainen toiminta tuomittaisiin, komissio katsoo, ettei tällaisilla menettelyillä voida muuttaa yhteisössä vallitsevaa oikeudellista tilannetta. GATT-sopimuksessa määrätyssä menettelyssä tapahtuva riidan ratkaisu poikkeaa perin pohjin tuomioistuimen antamista päätöksistä; GATT on pääosiltaan järjestelmä, jossa "sitovia määräyksiä annetaan yksimielisesti". Niinpä vaikka tällainen riidanratkaisumenettely olisi käynnistettävä, sen tulokset eivät olisi lopullisia, vaan ne olisivat korkeintaan yhteisölle osoitettuja suosituksia, jotka eivät sido yhteisöjen tuomioistuimia.

31 Komission vaatimuksia tukeva väliintulija FEBMA katsoo, ettei kantajilla ole mitään perusteltua intressiä saada oikeussuojaa, koska kantajien väitteet on jo ratkaistu edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa. Tuossa tuomiossa ratkaistiin FEBMAn mukaan kaikki tässä kanteessa esitetyt seikat; tämä kanne perustuu FEBMAn mukaan tarkalleen samoihin perusteisiin kuin mitkä ensimmäisessä oikeudenkäynnissä oli esitetty, ja kyseessä on tosiasiallisesti siis peitelty valitus ensimmäisestä tuomiosta.

32 Kantajat vastaavat, että niiden kanteessa vaaditaan kumoamaan päätökset 92/332/ETY—92/335/ETY, jotka koskivat suoraan ja erikseen näitä neljää kantajaa, koska näille kieltäydyttiin palauttamasta vuosina 1987—1991 kannetut polkumyyntitullit; kantajat väittävät olevansa oikeutettuja saamaan ne palautetuiksi. Nämä päätökset perustuivat kantajien mukaan olennaisesti lainvastaisiin perusteluihin. Kantajat siis katsovat, että ne voivat perustellusti vaatia, että tuomioistuin valvoo näiden päätösten lainmukaisuutta, varsinkaan kun missään ei säädetä, että kanne on jätettävä tutkimatta siitä syystä, että jos aiempaa tuomiota seurattaisiin, kannetta pidettäisiin perusteettomana.

33 Vaikka kantajat myöntävätkin, että niiden kanteessa esitetyt perustelut muistuttavat useilta osin edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio esitettyjä perusteluita, kantajat pitävät tämän kanteen nostamista perusteltuna valituksenalaisten päätösten poikkeuksellisen kohtuuttomuuden, asiassa NMB ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa olevien tiettyjen puutteiden samoin kuin sen seikan vuoksi, että GATT-sopimuksen yhteydessä on käynnistetty menettely, joka voi johtaa siihen, että yhteisön toiminta tuomitaan. Näiden syiden vuoksi yhteisöjen tuomioistuimen on tarkasteltava uudestaan tässä kanteessa esitettyjä seikkoja.

34 Kantajat muistuttavat, edelleenkin GATT-sopimukseen liittyen, että Uruguayn kierroksella käydyt neuvottelut johtivat vuonna 1992 epäviralliseen sopimukseen, joka laadittiin säännösluonnoksena, eli "Dunkel-asiakirjaan". Tällä uudistettiin polkumyynnin vastaista säännöstöä tavalla, joka vahvistaa kantajien kantaa. Kyseisen asiakirjan 9.3.3 artiklassa todettiin nimenomaisesti, että vientihinta lasketaan vähentämättä siitä maksettuja polkumyyntitulleja.

35 Kantajat sanovat sanottavansa vielä siitä komission mainitsemasta vaarasta, että hävinneet asianosaiset kääntyisivät useasti yhteisöjen tuomioistuimen puoleen ja hakisivat aiemman asiansa uudelleen käsittelyä. Kantajat korostavat, ettei tämä huoli juurikaan vaikuta perustellulta, koska oikeudenkäynnit ovat kalliita ja pitkiä ja niihin harvemmin ryhdytään harkitsemattomasti, koska kantajalla ei yleensä ole intressiä maksaa turhia kustannuksia ja kokea turhia lisäviiveitä, jotka oikeudenkäyntimenettely aiheuttaa. Lisäksi on äärimmäisen harvinaista, että kantaja voisi uudestaan nostaa yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen sellaisen uuden päätöksen lainvastaisuudesta, joka muistuttaa jo aiemmin lainmukaisena pidettyä päätöstä. Kantajien mukaan tämän huolen toteutumiselle on kaksi estettä; oikeudenkäyntien raskaus ja niiden tilanteiden hyvin rajattu lukumäärä, jossa yksityiselle asianosaiselle osoitetaan päätöksiä, jotka ovat samanlaisia kuin aiemmin kanteen kohteena olevat päätökset.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

36 Ensinnäkin on syytä muistuttaa, että yhteisöjen tuomioistuimen tuomiot sitovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toisaalta vain EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan toisessa kohdassa määritellyissä tilanteissa ja toisaalta tuomioiden oikeusvoimaa koskevan periaatteen mukaisesti.

37 Niinpä tässä tapauksessa on tarkasteltava, voiko se, ettei edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio annettuun tuomioon, jossa yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi perusteettomana NMB (Deutschland) GmbH:n, NMB Italia Srl:n ja NMB (UK) Ltd:n nostaman kanteen, voida enää hakea muutosta varsinaisin muutoksenhakukeinoin, estää tämän kanteen tutkittavaksi ottamisen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asia voi olla näin vain, jos asiassa NMB ym. vastaan komissio annetulla tuomiolla ratkaistussa kanteessa vastapuolina olivat samat asianosaiset ja jos kyseisen kanteen kohde oli sama kuin tässä kanteessa ja jos se perustettiin samaan syyhyn kuin tämä kanne (yhdistetyt asiat 172/83 ja 226/83, Hoogovens Groep v. komissio, tuomio 19.9.1985, Kok. 1985, s. 2831, 9 kohta; yhdistetyt asiat 159/84, 267/84, 12/85 ja 264/85, Ainsworth ym. v. komissio, määräys 1.4.1987, Kok. 1987, s. 1579, 3 kohta; yhdistetyt asiat 358/85 ja 51/86, Ranska v. parlamentti, tuomio 22.9.1988, Kok. 1988, s. 4821, 21 kohta ja asia T-28/89, Maindiaux ym. v. TSK, tuomio 8.3.1990, Kok. 1990, s. II-59, 23 kohta); on täsmennettävä, että kaikkien näiden edellytysten on välttämättä täytyttävä samanaikaisesti.

38 Tältä osin on huomattava, että edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio nostetussa kanteessa vaadittiin kumoamaan päätökset 88/327/ETY, 88/328/ETY ja 88/329/ETY (EYVL L 148, s. 26, 28 ja 31), joissa komissio oli hylännyt tiettyjen kuulalaakerien tuontieristä vuosina 1985 ja 1986 kannettujen noin 2,9 miljoonan ecun suuruisten polkumyyntitullien palautushakemukset, kun taas tämä kanne koskee näiden jälkeen tehtyjä muita päätöksiä, jotka koskevat muita tuontimääriä ja -ajanjaksoja samoin kuin erilaisia palautusmääriä. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo edellä mainitussa asiassa Maindiaux ym. vastaan TSK antamassaan tuomiossa (23 kohta) täsmentänyt, se päätös, jonka kumoamista vaaditaan, on siis oleellinen tekijä kanteen kohteen yksilöimisessä. Koska tämä kanne koskee muita kuin edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio tarkoitettuja päätöksiä, näillä kahdella kyseessä olevalla kanteella ei tämän vuoksi voida katsoa olevan samaa kohdetta. Tästä seuraa, ettei tämän

kanteen tutkittavaksi ottamista estä se, ettei asiassa NMB ym. vastaan komissio annettuun tuomioon voida enää hakea muutosta varsinaisin muutoksenhakukeinoin.

39 Tämän jälkeen on todettava, että vaikka tämän kanteen tueksi esitetyt väitteet suurelta osin vastaavat edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio esitettyjä väitteitä, niillä on kuitenkin merkityksellisiä eroja. Itse asiassa on otettava huomioon se, että tätä riitaa koskevat oikeussäännöt ovat asiassa NMB ym. vastaan komissio annetun tuomion julistamisesta lähtien kehittyneet sekä kansainvälisen oikeuden että yhteisön oikeuden tasolla: toisaalta Uruguayn kierroksen yhteydessä käydyt neuvottelut johtivat siihen, että vuonna 1992 laadittiin "Dunkel-asiakirja" ja luonnos uudeksi polkumyynnin vastaiseksi säännöstöksi, joka on tällä välin hyväksytty ja jonka 9.3.3 artikla merkitsee "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön tiettyä lievennystä (ks. jäljempänä 84 ja 104 kohta); toisaalta kanteen kohteena olevat päätökset tehtiin asetuksen N:o 2423/88 perusteella eikä asetuksen N:o 2176/84 perusteella, jonka perusteella oli tehty ne päätökset, joista asiassa NMB ym. vastaan komissio esitetyssä kanteessa oli kyse; nämä kaksi asetusta poikkeavat toisistaan useissa kohdissa, erityisesti sen säännöksen sanamuodon osalta, josta tässä riidassa on kyse ja joka koskee maksettujen polkumyyntitullien palauttamista. Näin ollen tässä tapauksessa on olemassa tekijöitä, joiden perusteella tätä kannetta ei voida pitää pelkkänä asiassa NMB ym. vastaan komissio esitetyn kanteen toistona.

40 Kantajana olevan NMB Francen osalta riittää, kun todetaan, ettei se ollut kantajana käsiteltäessä yhteisöjen tuomioistuimessa edellä mainittua asiaa NMB ym. vastaan komissio.

41 Tästä seuraa, että tämä kanne on otettava kokonaisuudessaan tutkittavaksi ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on näin ollen tutkittava pääasia. Näin tehdessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on samanaikaisesti otettava huomioon edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio annettu tuomio ja tässä kanteessa esitetyt uudet kysymykset (ks. toisaalta yhdistetyt asiat 311/81 ja 30/82, Klöckner-Werke v. komissio, tuomio 11.5.1983, Kok. 1983, s. 1549, 5 kohta ja toisaalta asia 136/82, Klöckner-Werke v. komissio, tuomio 11.5.1983, Kok. 1983, s. 1599, 5 kohta).

Kanteen kohde

42 Oikeudenkäynnin aikana kantajat ilmoittivat vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin, että edellä mainitulla asetuksella N:o 2089/84 käyttöön otetut polkumyyntitullit poistettiin Singaporesta peräisin olevilta tuotteilta asetuksen N:o 2089/84 muuttamisesta 13 päivänä syyskuuta 1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2553/93, kuitenkin vasta 21.9.1990 alkaen. Kantajat totesivat, että polkumyyntitullit, jotka ne olivat maksaneet Singaporesta peräisin olevien kuulalaakereiden 21.9.1990 lähtien tapahtuneista tuonneista, on tämän vuoksi palautettu kokonaan loppuvuodesta 1993 ja alkuvuodesta 1994. Kantajat päättelivät tästä, että niiden kanteesta oli kokonaisuudessaan tullut perusteeton siltä osin kuin se koski NMB Francea ja osittain perusteeton niiden palautushakemusten osalta, jotka koskivat kolmen muun kantajan 21.9.1990 lähtien toteuttamia maahantuonteja.

43 Komissio vahvisti, että kanne oli näiden kohtien osalta menettänyt merkityksensä.

44 Tältä osin on todettava erityisesti NMB Francen osalta, että päätös 92/332/ETY, jossa komissio osittain eväsi kantajan vaatiman palautuksen, koskee vain lokakuun 1990 ja syyskuun 1991 välisenä aikana tapahtuneita tuonteja. Koska kantajat sekä vastaaja ovat yhtä mieltä siitä, että NMB Francelle on kokonaisuudessaan palautettu tältä ajalta maksetut polkumyyntitullit, mukaan lukien ne, joiden palautus oli päätöksessä 92/332/ETY evätty, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kanne on NMB Francen osalta menettänyt merkityksensä. Näissä olosuhteissa lausunnon antaminen kyseisen kantajan nostamasta kanteesta raukeaa.

45 Edellä esitetystä seuraa, että myös kolmen muun kantajan kuin NMB Francen osalta kanteesta on tullut perusteeton siltä osin kuin kanne alun perin koski niiden polkumyyntitullien palauttamatta jättämistä, jotka oli peritty 21.9.1990 ja

syyskuun 1991 välisenä aikana toteutetuista tuonneista. Niinpä lausunnon antaminen tästä kanteesta raukeaa siltä osin, kuin kanne koskee tätä ajanjaksoa.

46 Tästä seuraa, että näiden kolmen kantajan jäljelle jäävät vaatimukset koskevat enää vain päätösten 92/333/ETY, 92/334/ETY ja 92/335/ETY kumoamista siltä osin kuin niissä kieltäydytään palauttamasta kantajille Singaporesta peräisin olevien kuulalaakereiden tuonnista tammikuun 1987 ja 20.9.1990 välisenä aikana kannettuja polkumyyntitulleja.

Pääasia

Kanteen tueksi esitettyjen väitteiden kohde ja merkitys

47 Kanteessaan kantajat toteavat, että — toisin kuin edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio, jossa kantajat erityisesti väittivät, että yhteisön voimassa olevaa säännöstöä oli tulkittava niin, ettei "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö sovellu palautustapauksiin — tässä kanteessa rajoitutaan esittämään perustamissopimuksen 184 artiklan perusteella väite siitä, että perusasetus on lainvastainen, koska siinä loukataan kahta yleistä periaatetta eli suhteellisuusperiaatetta ja syrjintäkiellon periaatteita samoin kuin sitä vuoden 1979 polkumyynnin vastaisella säännöstöllä käyttöön otettua perusperiaatetta, jonka mukaan polkumyyntitullit eivät saa ylittää todellista polkumyyntimarginaalia.

48 Ennen näiden väitteiden kehittelyä kantajat ovat kanteensa johdanto-osassa rajoittaneet tämän riidan koskemaan pelkästään periaatekysymystä, sillä asianosaiset eivät ole eri mieltä asian tosiseikoista. Erimielisyys koskee ainoastaan oikeuskysymystä eli "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön lainmukaisuutta. Kantajat eivät varsinkaan väitä, että kanteen kohteina olevissa päätöksissä olisi aineellisia laskuvirheitä.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kehottanut kantajia esittämään konkreettisia esimerkkejä palautusmenettelyssä käytetystä laskutavasta, jotta se voisi arvioida, kuinka riidanalainen sääntö toimii. Kantajat ovat esittäneet näitä esimerkkejä esittämättä kuitenkaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle kaikkia niitä lukuja, joita riidanalaiset päätökset koskevat. Vastauksena tältä osin esitettyyn kysymykseen kantajat ilmoittivat suullisessa käsittelyssä, että on erittäin vaikeata esittää täsmällisiä lukuja ja antaa kattava kuva tilanteesta. Ottaen huomioon, että kuulalaakereiden tuonneista on kannettu polkumyyntitulleja vuodesta 1984 lähtien ja että kyseistä tuotetta on myyty siitä lähtien noin 25 miljoonaa kappaletta, täsmällisten tietojen esittäminen on suhteettoman raskas tehtävä, koska tällaisia lukuja ei voida tutkia lasku laskulta vaan niitä on tutkittava kymmenien tuhansien atklistojen pohjalta. Komissio on omasta puolestaan suullisessa käsittelyssä korostanut tehtävän vaikeutta ja laskutoimitusten suurta lukumäärää.

50 Riidanalaisten päätösten perustelujen osalta kantajat ovat suullista käsittelyä varten laaditusta kertomuksesta esittämissään huomautuksissa ja suullisessa käsittelyssä esittäneet, että polkumyyntitullien osittainen palautus, mikä tapahtui riidanalaisissa päätöksissä, selittyy seuraavien kolmen seikan yhdistelmän perusteella: kantajien käyttämien jälleenmyyntihintojen nousu, tuonnin ja jälleenmyynnin välillä kantajille aiheutuneiden kustannusten pieneneminen samoin kuin normaaliarvon lasku Singaporen kotimarkkinoilla; tiettyjen liiketointen osalta kantajat ovat jopa toteuttaneet "double jumpin", minkä komissio on myöntänyt suullisessa käsittelyssä. Lisäksi kantajien esittämistä palautuslukuja koskevista esimerkeistä ilmenee, että maksetut polkumyyntitullit on tosiasiallisesti palautettu vain siltä osin, kuin "single jump" on ylitetty, minkä vuoksi polkumyyntitullit palautetaan kokonaisuudessaan vain siinä tapauksessa, että asiassa on toteutettu aiemmin "double jump".

51 Kanteesta ilmenee (ks. edellä 48 kohta), etteivät kantajat sen sijaan ole esittäneet yksityiskohtaisesti, mitä konkreettisia vaikutuksia riidanalaisten palautustoimenpiteiden kokonaisuudella on kantajien taloudelliseen tilanteeseen ja niiden rahoitusasemaan. Näin ollen on todettava, että kantajat ovat rajoittaneet kanteensa koskemaan pelkästään "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön lainmukaisuutta eli siis oikeudellista kysymystä, jonka ne ovat saattaneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ilman että ne olisivat riitauttaneet erilaiset laskutavat ja niiden tuloksina saatavat luvut, joihin komissio on päätynyt kanteen kohteina olevissa päätöksissä.

52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis voi arvioida harjoittamansa lainmukaisuusvalvonnan yhteydessä "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan riidanalaisen säännön todellista vaikutusta kantajien tuotteiden menekkimahdollisuuksiin, voittomarginaaleihin ja yleiseen kilpailuasemaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harjoittama valvonta rajoittuu näin ollen koskemaan vain sen puhtaasti oikeudellisen kysymyksen tarkastelua, jonka kantajat ovat irrottaneet tämän tapauksen taloudellisesta yhteydestä (ks. asia T-51/89, Tetra Pak v. komissio, tuomio 10.7.1990, Kok. 1990, s. II-309, 11—13 kohta).

53 Lainmukaisuusvalvonnan kohteena olevan oikeudellisen säännöstön rajaamiseksi tämän kanteen osalta on vielä täsmennettävä, että vaikka kanteen kohteena olevissa päätöksissä hylätyt palautushakemukset on osittain esitetty komissiolle asetuksen N:o 2176/84 voimassaoloaikana — ennen asetuksen N:o 2423/88 voimaantuloa 5.8.1988 —, tässä tapauksessa on kyse vain asetuksen N:o 2423/88 lainmukaisuudesta; näin on myös niiden palautushakemusten osalta, jotka koskevat tämän asetuksen voimaantuloa edeltänyttä aikaa. Tämän asetuksen, jonka 18 artiklan ensimmäisessä kohdassa kumotaan asetus N:o 2176/84, 19 artiklan toisessa kohdassa säädetään itse asiassa, että "asetusta sovelletaan jo aloitettuihin menettelyihin", joilla tarkoitetaan menettelyjä, joissa vaaditaan maksettujen polkumyyntitullien palautusta. Kanteen kohteena olevat päätökset, jotka komissio teki vuonna 1992 ja jotka koskevat tammikuussa 1987 alkanutta ajanjaksoa, perustuvat pelkästään asetukseen N:o 2423/88.

Suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen perustuva väite

Asianosaisten perustelut

54 Kantajat muistuttavat, että yhteisön polkumyynnin vastaisen lainsäädännön tavoitteena on luoda sellaisia sääntöjä ja menettelyjä, joiden perusteella voidaan toteuttaa toimenpiteitä polkumyynnin neutraloimiseksi tai sen estämiseksi. "Kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön seurauksena polkumyyntitullien kantaminen varmistetaan kantajien mukaan tavalla, joka on paljon tiukempi kuin mikä on välttämätöntä tämän tavoitteen saavuttamiseksi. Tämän vuoksi kantajat väittävät, että "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö loukkaa suhteellisuusperiaatetta, jolla yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan

(ks. esim. yhdistetyt asiat 26/79 ja 86/79, Forges de Thy-Marcinelle ja Monceau v. komissio, tuomio 18.3.1980, Kok. 1980, s. 1083, 6 kohta) pyritään välttämään sitä, että taloudellisille toimijoille asetetut kustannukset ylittävät sen, mikä on välttämätöntä niiden tavoitteiden saavuttamiseksi, jotka viranomaisen on toteutettava.

55 Siltä osin kuin komissio on perustellut tätä kohtelua sillä, että polkumyyntiä harjoittavan, etuyhteydessä olevan maahantuojan on perusteltua olla nostamatta hintojaan, tai sillä, että vaikka kyseinen maahantuoja nostaisi hintojaan, sen on perusteltua siirtää polkumyyntitullien palautuksesta aiheutuva etu asiakkaalle, kantajat katsovat, että tällainen päättely tarkoittaa sellaista kiistatonta olettamusta, että silloin, kun etuyhteydessä olevalle maahantuojalle myönnetään palautusta, se siirtää sen välttämättäkin ensimmäiselle ostajalle, mikä vastaa peitellyn alennuksen myöntämistä alkuperäisestä hinnasta.

56 Kantajat lisäävät, että koska lukuisia tuotteita, mukaan lukien kuulalaakerit, myydään tuhansia myyntieriä ja niistä annetaan tuhansia yksittäisiä laskuja, palautusten siirtäminen ostajille alkuperäisen hinnan alennuksen muodossa on mahdotonta toteuttaa. Tätä vaikeutta lisää ostajalle tapahtuvan myynnin ja palautuksen saamisen välillä yleensä kuluva huomattava aika. Näissä olosuhteissa olisi mieletöntä tarjota ostajille tulevaisuudessa mahdollisesti tapahtuvaan palautukseen perustuvaa mahdollista alennusta. Jos tällaisia alennuksia tosiasiallisesti myönnettäisiinkin, olisi sopivampaa katsoa niiden liittyvän myöntämishetkellä toteutuneisiin myynteihin kuin niihin alkuperäisiin myynteihin, joiden johdosta on useita vuosia aiemmin esitetty palautushakemukset.

57 Vastauksena yhteisöjen tuomioistuimen prosessinjohtotoimenpiteisiin kantajat täsmensivät, että sekä perusasetuksessa, erityisesti sen 13 artiklan 11 kohdassa ja 14 artiklassa, että tullipetoksen toteamista ja siitä rankaisemista koskevissa kansallisissa tullausmenettelyissä on olemassa useita muita vähemmän tiukkoja menettelyjä, joilla pyritään estämään salaiset ostohyvitykset. Nämä tämän ongelman ratkaisemiseen asianmukaiset keinot voivat osoittautua hyvin tehokkaiksi: tullipetos

on rangaistava rikos ja komissiolla on oikeus tehdä — ja se tosiasiallisesti tekeekin — perusasetuksen 13 artiklan 11 kohdan mukaisia "antiabsorptio-tutkimuksia" samoin kuin sillä on myös oikeus turvautua saman asetuksen 14 ja 15 artiklan mukaisiin uudelleentarkastelumenettelyihin.

58 Kantajat ovat erityisesti todenneet, että asetuksen N:o 3283/94 voimaantulon jälkeen on ilmennyt uusia, tämän riidan ratkaisun kannalta merkityksellisiä seikkoja. Yhteisön uudessa polkumyynnin vastaisessa lainsäädännössä on kantajien mukaan itse asiassa hylätty aiempi käytäntö, jonka mukaan vaadittiin "double jumpia" ennen kuin maksetut polkumyyntitullit palautettiin kokonaisuudessaan. Tämä uusi sääntö, jonka perusteella etuyhteydessä oleville maahantuojille, jotka voivat osoittaa toteen "single jumpin", voidaan myöntää täysimääräisesti palautukset, osoittaa kantajien mukaan, etteivät komission aiemman käytännön tueksi esitetyt perustelut olleet asianmukaisia. Tällä uudella lainsäädännöllä siis vahvistetaan kantajien mukaan se, että komission aiemmat huolet salaisista ostohyvityksistä olivat liioiteltuja ja että komissio asetti kantajille suhteettoman taakan kieltäytyessään "double jump" tapausta lukuun ottamatta palauttamasta tulleja. Suullisessa käsittelyssä kantajat lisäsivät, että vuoden 1994 polkumyynnin vastaisen uuden säännöstön 9.3.3 artikla osoittaa yksistään, että komission soveltama riidanalainen sääntö on suhteeton.

59 Komissio muistuttaa, että edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio yhteisöjen tuomioistuin on nimenomaisesti käsitellyt tuomion 51 perustelukohdassa suhteellisuusperiaatetta ja hylännyt tähän periaatteeseen pohjautuvat perustelut. Näin tehdessään yhteisöjen tuomioistuin on komission mukaan katsonut, että suhteettomuuteen perustuvalla kanneperusteella ei ollut ratkaisevaa merkitystä, koska riidanalaisessa säännössä ei edellytetty sellaista hinnan nousua, joka ylittää todellisen polkumyyntimarginaalin. Komissio ei ole vastineessaan toistanut sitä asiassa NMB ym. vastaan komissio yhteisöjen tuomioistuimelle esittämäänsä perustelua (ks. kertomus suullista käsittelyä varten, Kok. 1992, s. I-1691, I-1699) sen vaaran osalta, että etuyhteydessä oleva maahantuoja siirtäisi palautetut polkumyyntitullit asiakkailleen salaisilla alennuksilla.

60 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin (s. 8) 17.2.1995 antamissaan vastauksissa komissio totesi, ettei se enää väitä, että "kustannukseen

samaistettavaa tullia" koskeva sääntö on perusteltu etuyhteydessä olevien maahantuojien asiakkailleen polkumyyntitullien palautuksen jälkeen myöntämien salaisten ostohyvitysten vaaran estämiseksi. Näiden vastausten mukaan komissio "ei perusta (riidanalaisen säännön) oikeutusta siihen, hyvitetäänkö palautetut polkumyyntitullit tosiasiallisesti asiakkaille vai ei, ja onko kyseessä peitelty polkumyynti". On siis samantekevää, tapahtuuko näin vai ei, tai voidaanko tietyssä tapauksessa tehdä näin vai ei. Suullisessa käsittelyssä komissio täsmensi, ettei riidanalaisen säännön oikeutus voi perustua oletukseen siitä, että kantajat menettelevät petollisesti tai epärehellisesti.

61 Sen sijaan, että komissio olisi vedonnut petoksen vaaraan, komissio perusteli suullisessa käsittelyssä "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevaa sääntöä seuraavilla seikoilla: polkumyyntitullien käyttöönottamisella pyritään radikaalisti ja pysyvästi oikaisemaan markkinoilla esiintyvä polkumyyntikäyttäytyminen, tarkemmin ottaen sillä pyritään vaikuttamaan markkinahintaan ja näin estämään yhteisön teollisuudelle aiheutuva vaara. Niin kauan kuin polkumyyntitullit täyttävät tehtävänsä tilanteissa, joissa markkinoilla ilmenevä alkuperäinen polkumyynti ei ole loppunut (eli siis single jump -tapauksessa), polkumyyntitullien on kuitenkin jäätävä voimaan. Jotta maksetut tullit voidaan palauttaa, edellytetään, että markkinatilanne on muuttunut lopullisesti (double jump -tapaus).

62 Komissio lisäsi, että on varmistettava, saako viejään etuyhteydessä oleva maahantuoja tuotteesta normaaliarvoa vastaavan hinnan; näin ei ole silloin, kun etuyhteydessä oleva maahantuoja korottaa jälleenmyyntihintaa poistaakseen polkumyynnin (single jump) ja maksaa samalla saman määrän polkumyyntitullina. Komission mukaan tällaisessa tapauksessa mikään ei ole muuttunut verrattuna aiemmin olemassa olevaan polkumyyntitilanteeseen; jos maksetut tullit jo tässä vaiheessa palautettaisiin etuyhteydessä olevalle maahantuojalle, saisi maahantuoja aiheetonta voittoa. Vain korottamalla tätä hintaa toisen kerran samalla määrällä (double jump), viejään etuyhteydessä oleva maahantuoja saisi normaaliarvoa vastaavan hinnan.

63 Tämän jälkeen komissio totesi FEBMAn tukemana, että perusasetuksen 13 artiklan 11 kohdalla ja 14 artiklalla ei ole mitään merkitystä tässä asiassa, koska niillä tavoitellaan erilaisia tavoitteita kuin palautussäännöksillä. Näiden säännösten

tavoitteena on itse asiassa mahdollistaa polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden lopullinen mukauttaminen sellaisiin muutoksiin, jotka ovat tapahtuneet polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden käyttöönottamisen jälkeen, kun taas palautusmenettelyt voivat koskea vain mennyttä ja niiden tavoitteet ovat erilaisia.

64 Vähemmän pakottavana keinona pidetyn, perusasetuksen 10 artiklan mukaisten sitoumusten hyväksymisen osalta komissio huomautti, että sitoumus olla seuraamusten uhalla harjoittamatta polkumyyntiä tulevaisuudessa on viejille ja niiden etuyhteydessä oleville maahantuojille aina vähemmän pakottava kuin polkumyyntitullien käyttöönotto. Tämä ratkaisu ei komission mukaan kuitenkaan ole estänyt ryhtymästä polkumyynnin vastaisiin toimenpiteisiin yhteisön lainsäädännön mukaisesti, minkä yhteisöjen tuomioistuin on hyväksynyt (yhdistetyt asiat C-133/87 ja C-150/87, Nashua Corporation ym. v. komissio ja neuvosto, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990, s. I-719, 45 kohta ja asia C-156/87, Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990, s. I-781, 70 kohta).

65 Uuden polkumyynnin vastaisen asetuksen N:o 3283/94 osalta komissio esitti, että kantajat ovat väärässä väittäessään, että tässä asetuksessa hylätään täydelliselle palautukselle välttämätön aiempi "double jump" käytäntö. Uudessa asetuksessa rajoitutaan komission mukaan ennemminkin antamaan tiettyjä asiaa koskevia täsmällisempiä sääntöjä ja säätämään, että määrätyissä tilanteissa "double jump" ei ole välttämätön. Komissio on lisäksi riitauttanut kantajien väitteen, jonka mukaan lainsäädännön muuttaminen osoittaisi, etteivät aiemmat säännökset olleet välttämättömiä ja että ne näin ollen olivat liian ankaria.

66 Komissio on vielä kiistänyt GATTin uusien sääntöjen merkityksen sille, oliko aiempi riidanalainen sääntö suhteeton vai ei. Uusi polkumyynnin vastainen säännöstö on komission mukaan aiempaa säännöstöä paljon laajempi ja siihen sisältyy joukko uusia, yksityiskohtaisempia sääntöjä. Komission mukaan ei siis voida hyväksyttävästi katsoa, että joka kerta, kun lainsäätäjä muuttaa lainsäädäntöä, aiemmat säännöt muuttuisivat pätemättömiksi suhteettomuuden takia.

67 Komission lopuksi esittämän puolustuksen osalta (ks. edellä 61 ja 62 kohta) kantajat esittivät suullisessa käsittelyssä, että polkumyyntitullien tavoitteena ei ole rangaista vaan korjata käyttäytyminen markkinoilla. Nämä tullit eivät kantajien mukaan ole lopullisia sakkoja vaan neutraaleja korjaavia tekijöitä, jotka on palautettava, jos polkumyynti on lopetettu. Kantajien mukaan ei siis ole lainmukaista, että yhteisö pitää rahat, jotka olisi palautettava etuyhteydessä oleville maahantuojille sen jälkeen, kun polkumyyntimarginaali on poistettu. Suhteellisuuden osalta on kantajien mukaan arvioitava voimassa olevan lainsäädännön lainmukaisia päämääriä. Päämäärä, jota yhteisö voi lainmukaisesti tavoitella, on kantajien mukaan kuitenkin sen varmistaminen, että hinnat yhteisössä nousevat polkumyyntimarginaalin mukaisesti ja että tämä suojatoimenpide ei menetä tehokkuuttaan vilpillisten toimenpiteiden vuoksi. Kaikki toimenpiteet, jotka ylittävät sen tarkistamisen, että polkumyynti on lopetettu, ovat kantajien mukaan suhteettomia.

68 Vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen prosessinjohtotoimenpiteisiin FEBMA ilmoitti, että Minebea-ryhmän yhtiöt, mukaan lukien kantajat, ovat tiettyjen kuulalaakereiden alalla käytännöllisesti katsoen selvinneet polkumyynnin vastaisista toimenpiteistä, sillä asetettuja tulleja ei ole siirretty myyntihintoihin ja yhteisön markkinoilla käytetyn hinnan alittavuus on pysynyt muuttumattomana. Tämä osoittaa, että vaatimus "double jumpista" ei juurikaan näytä häiritsevän kantajia.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

— Rajoitukset yhteisöjen tuomioistuinten valvontavallassa, kun ne valvovat neuvoston harkintavaltaa

69 On muistutettava, että suhteellisuusperiaate, sellaisena kuin se on kanteen kohteena olevien päätösten tekemisen jälkeen vahvistettu EY:n perustamissopimuksen 3 b artiklan 3 kohdassa, oli jo vakiintuneessa oikeuskäytännössä kohotettu yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden joukkoon. Tämän yleisperiaatteen mukaan yhteisön säännöstön lainmukaisuuden edellytyksenä on, että säännöstössä käyttöön otetuilla keinoilla voidaan saavuttaa kyseisellä säännöstöllä lainmukaisesti tavoiteltu päämäärä ja että keinot eivät ylitä sitä, mikä on välttämätöntä päämäärän saavuttami-

seksi, ottaen huomioon, että silloin kun on käytettävissä useita asianmukaisia keinoja, on periaatteessa valittava sellainen keino, joka on vähiten rajoittava (ks. viimeaikaisesta oikeuskäytännöstä asia C-426/93, Saksa v. neuvosto, tuomio 9.11.1995, Kok. 1995, s. I-3723, 42 kohta ja yhdistetyt asiat T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 ja T-477/93, O'Dwyer ym. v. neuvosto, tuomio 13.7.1995, Kok. 1995, s. II-2071, 107 kohta).

70 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaista on kuitenkin myös, että ainoastaan se seikka, että hyväksytty toimenpide on "ilmeisen sopimaton" siihen tavoitteeseen nähden, joka toimivaltaisen toimielimen tehtävänä on toteuttaa, voi vaikuttaa tällaisen toimenpiteen lainmukaisuuteen alalla, jolla yhteisön lainsäätäjällä on paljon harkintavaltaa, joka vastaa sille perustamissopimuksessa annettua vastuuta (ks. yhteisestä maatalouspolitiikasta asia C-280/93, Saksa v. neuvosto, tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4973, 90 ja 91 kohta ja em. asia O'Dwyer ym. v. neuvosto, tuomion 107 kohta).

71 On paikallaan todeta, että neuvosto hyväksyi polkumyynniltä suojautumista koskevan perusasetuksen perustamissopimuksen 113 artiklan perusteella eli siis yhteisen kauppapolitiikan alalla. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo asiassa T-167/94, Nölle vastaan neuvosto ja komissio, 18.9.1995 antamassaan tuomiossa (Kok. 1995, s. II-2589, 85 kohta) todennut, yhteiselle kauppapolitiikalle on kuitenkin tunnusomaista, että yhteisöjen lainsäätäjällä on paljon harkintavaltaa, mikä on välttämätöntä yhteisen kauppapolitiikan täytäntöönpanolle. Tähän harkintavaltaan kuuluu välttämättäkin tässä tapauksessa kyseessä olevan perusasetuksen antaminen ja sen muuttaminen. Silloin, kun neuvostolla on valittavanaan erilaisia vaihtoehtoja polkumyynnin vastaisten suojatoimenpiteiden toteuttamiseksi (polkumyynnin vastaisessa säännöstössä asetetuissa rajoissa, ks. jäljempänä 99 kohta ja sitä seuraavat kohdat), neuvoston on tätä asetusta valmistellessaan otettava huomioon toisistaan poikkeavia intressejä.

72 On lisättävä, että yhteisöjen lainsäätäjällä tässä asiassa oleva laaja harkintavalta vastaa sitä harkintavaltaa, joka vakiintuneessa oikeuskäytännössä myönnetään yhteisöjen toimielimille niiden ryhtyessä perusasetuksen nojalla polkumyynnin vastaisiin konkreettisiin toimenpiteisiin (ks. esim. asia 191/82, FEDIOL v. komissio, tuomio 4.10.1983, Kok. 1983, s. 2913, 30 kohta; asia 264/82, Timex

v. neuvosto ja komissio, tuomio 20.3.1985, Kok. 1985, s. 849, 16 kohta; em. asia Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, tuomion 63 kohta; asia C-179/87, Sharp Corporation v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1635, 58 kohta; yhdistetyt asiat T-163/94 ja T-165/94, NTN Corporation ja Koyo Seiko v. neuvosto, tuomio 2.5.1995, Kok. 1995, s. II-1381, 70 ja 113 kohta). Yhteisöjen tuomioistuin on nimittäin katsonut, että perusasetuksessa osoitettujen erilaisten laskutapojen välillä tehtävä valinta edellyttää monimutkaisten taloudellisten tilanteiden arvioimista, mikä rajoittaa myöskin yhteisöjen tuomioistuinten tällaisen arvioinnin suhteen harjoittamaa valvontaa (asia 255/84, Nachi Fujikoshi v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1861, 21 kohta).

73 Tästä seuraa, että sen valvonnan, jota yhteisöjen tuomioistuimet harjoittavat polkumyynnin vastaisten suojatoimenpiteiden alalla, on rajoituttava koskemaan sitä, ovatko yhteisöjen lainsäätäjän antamat säännökset, tässä tapauksessa "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö, ilmeisen sopimaton tavoiteltuun päämäärään nähden.

Riidanalaisen säännön suhteettomuus

74 Suhteellisuusperiaatteen rikkomisesta esitetty väite perustuu tässä tapauksessa kahteen seikkaan. Kantajat korostivat ensinnäkin, että riidanalainen säännös itsessään on liian ankara. Osoittaakseen toteen riidanalaisen säännön ankaruuden kantajat vetosivat tämän jälkeen siihen, että myöhemmät yhteisön säännökset ja kansainväliset säännökset ovat joustavampia. Niinpä on tarkasteltava näitä kahta perustelutapaa.

75 "Kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan riidanalaisen säännön osalta on muistutettava, että yhteisöjen lainsäätäjä on perusasetuksen 16 artiklassa ja 2 artiklan 8 kohdassa nimenomaisesti todennut, että tätä sääntöä sovelletaan maksettujen polkumyyntitullien palautukseen. Näin tehdessään yhteisöjen lainsäätäjä on täsmentänyt tätä viimeksi mainittua säännöstä aiemman asetuksen N:o 2176/84 16 artiklaan verrattuna tavalla, joka on edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan

komissio annetussa tuomiossa tehdyn tulkinnan mukainen. Riidanalaisen säännön perusteella etuyhteydessä olevalla maahantuojalla on siis oikeus kaikkien maksettujen polkumyyntitullien palautukseen vain, jos se on toisaalta lopettanut alkuperäisen polkumyynnin, jonka johdosta polkumyyntitullit asetettiin, ja toisaalta siirtänyt eteenpäin nämä tullit; on täsmennettävä, että polkumyynnin lopettamisen ja tullien eteenpäin siirron on pitänyt tapahtua normaaliarvon alenemisen, yhteisössä käytettyjen myyntihintojen nousun tai siellä aiheutuneiden markkinointikustannusten pienenemisen vaikutuksesta tai näiden kolmen tekijän yhteisvaikutuksesta.

76 Järjestelmän päämäärän osalta on todettava ensinnäkin, että polkumyynniltä suojautumista koskevien toimenpiteiden päätavoitteena on yhteisön teollisuuden suojaaminen polkumyynnin kielteisiltä vaikutuksilta. Maksettujen polkumyyntitullien palautusta koskevien säännösten erityistavoitteena on tässä yhteydessä näiden tullien palautus siltä osin, kuin ne ylittävät tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin, koska muuten yhteisön teollisuutta tältä osin suojattaisiin tosiasiallisesti harjoitettuun polkumyyntiin nähden liiallisesti.

77 Tältä osin on muistutettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevassa oikeudenkäynnissä komissio nimenomaisesti luopui perustelusta — jonka se oli esittänyt yhteisöjen tuomioistuimessa edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio —, jonka mukaan "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö on välttämätön sen estämiseksi, että etuyhteydessä oleva maahantuoja syyllistyisi väärinkäytökseen siirtämällä polkumyyntitullien palautuksen tuoman edun asiakkaalleen antamalla tälle "peiteltyjä alennuksia". Tämän vuoksi tätä perustelua ei enää tarvitse tutkia.

78 On kuitenkin syytä todeta, että — niiden selitysten mukaan, jotka komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle — riidanalaisessa säännössä, joka on tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin laskemiseen tarkoitettu väline, asetetaan etuyhteydessä olevan maahantuojan maksamien polkumyyntitullien palautuksen edellytykseksi, että aiemmin on toteutettu "double jump", koska se seikka, että asiassa tyydyttäisiin "single jumpiin", ei olisi riittävän tehokas keino saada etuyhteydessä olevan maahantuojan ja sen taustalla olevan viejän muodostama ryhmän

harjoittama polkumyyntikäyttäytyminen loppumaan mahdollisuuksien mukaan täydellisesti ja pysyvästi, ja koska ainoastaan "double jump" saisi aikaan lopullisen muutoksen käyttäytymisessä markkinoilla.

79 Sen tarkastelemiseksi, onko riidanalaista sääntöä pidettävä edellä mainitussa oikeuskäytännössä (ks. edellä 70 kohta) tarkoitetulla tavalla "ilmeisesti sopimattomana", on edellä mainitut päämäärät huomioon ottaen muistutettava, että maahantuoja vastaa polkumyyntitulleista, siltä osin kuin ne koskevat maahantuontia, ja ne siis lisäävät maahantuojan tuontikustannuksia. Niinpä kun alun perin todettua polkumyyntimarginaalia ei ole näiden tullien määräämisen jälkeen poistettu tai edes pienennetty — eli kun etuyhteydessä olevan maahantuojan ja sen koko ryhmän toiminnassa ei ole tapahtunut mitään muutoksia, koska määrätty polkumyyntitulli absorboitiin näiden muodostaman ryhmän sisälle —, polkumyyntimarginaali ei ainoastaan pysyisi samana, vaan se jopa suurenisi määrättyjen tullien absorboinnin takia. Tämä päättely, johon julkisasiamies päätyi ainoastaan siltä osin, kuin kyseessä olivat perusasetuksen 14 artiklan mukaiset uudelleentarkastelumenettelyt (em. asiassa NMB ym. v. komissio annettu julkisasiamiehen ratkaisuehdotus, Kok. 1992, s. I-1713 ja I-1714, ja erityisesti ratkaisuehdotuksen 5 kohta), pätee myös saman asetuksen 16 artiklan mukaisiin palautusmenettelyihin. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on asiassa NMB ym. vastaan komissio antamassaan tuomiossa (32 ja 33 kohta) todennut, näissä molemmissa tapauksissa on kyse sen toteamisesta, onko tosiasiallinen polkumyyntimarginaali pysyvä vai ei, eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevassa oikeudenkäynnissä ole esitetty mitään seikkaa, jolla voitaisiin näyttää toteen, että polkumyyntimarginaalin pysyvyyden toteaminen on tehtävä jollain muulla laskutavalla.

80 Näin ollen silloin, kun etuyhteydessä oleva maahantuoja ottaa polkumyyntitullien määräämisen jälkeen ensimmäisen askeleen poistamalla pelkän alkuperäisen polkumyyntimarginaalin (single jump), ei ole selvää, että yhteisöjen lainsäätäjän pitäisi säätää, että kaikki nämä tullit on tämän seurauksena palautettava. Se seikka, että etuyhteydessä oleva maahantuoja välttää "single jumpin" avulla alkuperäisen polkumyyntimarginaalin suurenemisen, ei vielä merkitse, että tämä maahantuoja on tosiasiallisesti ryhtynyt muuttamaan lopullisesti käyttäytymistään markkinoilla. Tämän vuoksi ei ole välttämätöntä, että polkumyyntimarginaalin poistaminen korvattaisiin maahantuojalle palauttamalla hänelle polkumyyntitullit.

81 Ei ole myöskään kiistetty sitä, että "double jump" lopettaa polkumyynnin: jos etuyhteydessä oleva maahantuoja siirtää maksettujen polkumyyntitullien kaksinkertaisen määrän jälleenmyyntihintoihin tai jos normaaliarvo laskee "double jumpia" vastaavalla määrällä (vientimaassa tai alkuperämaassa), polkumyynti on joka tapauksessa loppunut. Näin ollen ei vaikuta ilmeisesti sopimattomalta, että yhteisöjen lainsäätäjä on rajoittanut polkumyyntitullien palautuksen "double jump" tapauksiin, joissa palautuksesta kieltäytyminen olisi itse asiassa suhteetonta.

82 Edellä esitetystä seuraa, että "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö vaikuttaa tämän yksinomaan oikeudellisiin kysymyksiin rajatun tarkastelun valossa järkeviin syihin perustetulta järjestelmältä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis voi todeta, että yhteisöjen lainsäätäjä olisi ylittänyt harkintavaltansa antaessaan tämän säännön. Niinpä riidanalaista sääntöä ei voida missään tapauksessa pitää toimenpiteenä, joka olisi "ilmeisesti sopimaton" polkumyyntitoimenpiteiden vastaisen kohtuullisen suojan takaamiseksi yhteisön teollisuudelle.

83 Vaikka ei siis voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että muita, riidanalaista sääntöä vähemmän rajoittavia keinoja olisi ollut käytettävissä — kuten kantajat väittävät ja minkä vastaaja sekä väliintulija kiistävät —, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei kuitenkaan voisi omalla arvioinnillaan korvata neuvoston tekemää arviointia siitä, kuinka sopiva kyseinen yhteisöjen lainsäätäjän hyväksymä sääntö on, koska ei ole näytetty toteen, että tämä sääntö on "ilmeisesti sopimaton" tavoitellun päämäärän toteuttamiseksi (ks. em. asia Saksa v. neuvosto, tuomio 5.10.1994, 93—95 kohta).

84 Niiden vaikutusten osalta, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevan oikeudenkäynnin aikana sekä GATTissa että yhteisössä hyväksytyillä uusilla määräyksillä ja säännöksillä on tämän riidan ratkaisuun, on muistutettava, että kantajat vetoavat asetuksen N:o 3283/94 11 artiklan 10 kohtaan ja vuoden 1994 polkumyynnin vastaisen säännöstön 9.3.3 artiklaan, kun ne korostavat, että se seikka, että näissä uusissa säännöksissä hylättiin riidanalainen sääntö, osoittaa että riidanalainen sääntö on liian ankara. Koska tämän säännön ilmeistä sopimattomuutta ei kuitenkaan ole näytetty toteen, uusia määräyksiä ja säännöksiä, joihin

kantajat vetoavat, voidaan pitää ainoastaan erilaisina vaihtoehtoina, jotka yhteisöjen lainsäätäjä tosin olisi pystynyt valitsemaan, ilman, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voisi tästä huolimatta todeta, että neuvoston velvollisuutena olisi vuonna 1988 ollut antaa samankaltaisia, kantajalle riidanalaista sääntöä edullisempia säännöksiä. Näin ollen perustelua, joka koskee uusia yhteisön säännöksiä ja kansainvälisiä määräyksiä, ei voida hyväksyä.

85 Toissijaisesti on lisättävä, että vaikka tuomioistuinvalvontaa ei olisikaan rajattu koskemaan riidanalaisen säännön ilmeistä sopimattomuutta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voisi tarkastelussaan päätyä toisenlaiseen lopputulokseen. On muistutettava, että kantajat rajoittivat väitteensä koskemaan yksinomaan oikeudellista kysymystä (ks. edellä 51 kohta). Niinpä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi tarkastella niitä taloudellisia tosiasioita, joihin riidanalaista sääntöä sovellettiin.

86 Edellä esitetystä seuraa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi todeta, että yhteisöjen lainsäätäjä olisi riidanalaista sääntöä antaessaan ylittänyt harkintavaltansa rajat ja loukannut suhteellisuusperiaatetta. Niinpä tämän periaatteen loukkaamiseen perustuva väite on hylättävä.

Vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön rikkomiseen perustuva väite

Asianosaisten perustelut

87 Kantajat katsovat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on todettava "kustannukseen samaistettava tullia" koskeva sääntö lainvastaiseksi sen takia, että sillä rikotaan vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön 2 artiklan 6 kohtaa, koska polkumyyntitullit eivät ole tuonnin ja jälleenmyynnin välillä aiheutuneita kustannuksia, tulleja tai maksuja. Tämän säännön soveltaminen johtaa polkumyyntimarginaalin toteamiseen, vaikka polkumyyntimarginaalia ei tosiasiallisesti ole olemassa, kun taas yhteisön velvollisuutena on polkumyynnin vastaisessa säännöstössä vahvistetun perusperiaatteen nojalla kantaa polkumyyntitulleja vain sen määrän

verran, mikä on välttämätöntä polkumyynnin korvaamiseksi tai estämiseksi, ja palauttaa maksetut tullit, jos niiden määrä ylittää tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin määrän. Tällainen palautus on kantajien mukaan johdonmukaisesti välttämätöntä, jos tulleilla on ollut tavoiteltu vaikutus eli jos niillä on saatu polkumyynti loppumaan joko niin, että vientihintoja on nostettu tai että muihin polkumyynnin laskemisessa käytettyihin osatekijöihin on tehty muutoksia. Kieltäytyminen myöntämästä palautuksia, jotka ovat välttämättömiä sen takaamiseksi, ettei kannettujen polkumyyntitullien määrä ylitä tosiasiallista polkumyyntimarginaalia, on kantajien mukaan näin ollen lainvastaista.

88 Kantajat kiistävät sen, että maksettua polkumyyntitullia voitaisiin pitää sellaisena etuyhteydessä olevan maahantuojan kustannuksena kuin mitä tullit ovat. Jopa lopullinen polkumyyntitulli on laadultaan väliaikainen tulli, jonka tarkoituksena on summittaisesti neutralisoida todennäköinen polkumyynti; tämä summittaisuus perustuu polkumyyntiä koskeviin toteamuksiin, jotka on tehty alkuperäisen tutkimusajanjakson aikana (eli NMB-ryhmän osalta vuonna 1984). Palautusmenettelyn tehtävänä on kantajien mukaan se, että siinä lopullisesti määritellään palautushakemuksen kohteena olevien tuontien tosiasiallinen polkumyyntimarginaali ja että siinä näin ollen määritellään lopullisesti se tulli, joka näistä tuonneista voidaan tosiasiallisesti kantaa. Väliaikainen ja summittainen tulli ei tällaisessa järjestelmässä voi kantajien mukaan olla itsessään sellainen tekijä, joka on otettava huomioon korkeamman tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin toteamiseksi. Kantajien mukaan on aivan yhtä järjetöntä, että verovelasta, jonka lopullinen määrä jää määriteltäväksi myöhempänä ajankohtana, ennakkomaksuna vaadittua ennalta arvioitua maksua voitaisiin pitää tekijänä, joka itse lisää lopullisen verovelan määrää.

89 Kantajat katsovat, että yhteisön kauppakumppanien käytäntöjen tarkastelu vahvistaa päätelmää, jonka mukaan "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevalla säännöllä rikotaan yhteisöllä polkumyynnin vastaisen säännöstön perusteella olevia velvollisuuksia. Tässä yhteydessä kantajat korostavat, etteivät ne yritä vihjata, että yhteisön on noudatettava kauppakumppaniensa käytäntöjä tai sääntöjä. Tiedot säännöistä ja käytännöistä voivat kuitenkin olla hyödyllisiä. Niinpä Yhdysvaltojen, Australian ja Kanadan polkumyynnin vastaisissa järjestelmissä kannetuilla polkumyyntitulleilla ei koroteta tosiasiallista polkumyyntimarginaalia. Näiden tullien palautuksen saamiseksi riittää siis, että polkumyynti lopetetaan yksinkertaisesti nostamalla jälleenmyyntihintaa. Kantajat viittaavat vielä edellä mainitussa asiassa

NMB ym. vastaan komissio annettuun julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen (Kok. 1992, s. I-1709), jossa julkisasiamies totesi, että yhteisön kauppakumppaneiden poikkeava käytäntö on seikka, joka on otettava huomioon yhteisön lainsäädännön tulkinnassa ja joka vahvistaa sen, että komission käyttöön ottama järjestelmä ei olennaiselta osaltaan ole välttämätön ja ainoa mahdollinen tapa hoitaa asia.

90 Kantajat vetoavat lisäksi "Dunkel-asiakirjaan", jonka 9.3.3 artiklassa asetetaan toimivaltaisille viranomaisille velvollisuus ottaa huomioon "kaikki jälleenmyyntihinnan muutokset, jotka säännönmukaisesti heijastuvat myöhempiin jälleenmyyntihintoihin", ja velvollisuus "laskea vientihinta vähentämättä maksettuja polkumyyntitulleja, jos edellä esitetystä esitetään pitävä näyttö". Tämän sanamuodon perusteella ei kantajien mukaan selvästikään voida vähentää kustannukseen samaistettavaa polkumyyntitullia. Viittaus etuyhteydessä olevien maahantuojien asiakkaisiinsa soveltamien jälleenmyyntihintojen vaihteluihin selittyy sillä seikalla, että jos tämä hinta ei nouse, vaikka etuyhteydessä olevan maahantuojan näennäinen hinta nouseekin, se antaa aiheen olettaa, että asiassa on myönnetty salainen alennus.

91 Vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen prosessinjohtotoimiin kantajat myönsivät, että polkumyynnin vastaisen säännöstön 2 artiklan 5 ja 6 kohdassa ei suljeta pois "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevaa sääntöä, kun kyseisiä kappaleita tarkastellaan muusta säädännöstä erillään ja yksinomaan kielellisten arviointiperusteiden mukaisesti. Kantajat korostivat kuitenkin, että tulkitsemalla säännöstöä ennakkoluulottomasti ja tavalla, jossa otetaan huomioon säännöstön palautusta koskevien määräyksien johdonmukaisuus, päädytään siihen lopputulokseen, että riidanalainen sääntö on yhteensopimaton polkumyynnin vastaisen säännöstön kanssa.

92 Kantajat lisäsivät, että vuoden 1994 uuden polkumyynnin vastaisen säännöstön sanamuodosta ilmenee, ettei missään oikeussäännössä velvoiteta samaistamaan polkumyyntitullia kustannukseen. Uudesta säännöstöstä nimittäin ilmenee aiemman 2 artiklan 5 ja 6 kohdan tulkitsemiseksi, etteivät polkumyyntitullit kuulu niihin tarkistuksiin, jotka on pakko tehdä vientihinnan laskennalliseksi muodostamiseksi.

93 Kantajat ovat suullisessa käsittelyssä todenneet, että vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön määräykset ovat jo selviä ja yksinkertaisia, sillä kannetut polkumyyntitullit, jotka ylittävät tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin, on palautettava mahdollisimman nopeasti (8 artiklan 3 kohta). Vuoden 1994 uuden polkumyynnin vastaisen säännöstön osalta kantajat korostivat, että kyseisen säännöstön 9.3.3 artiklassa hylätään "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö. Tämä uusi määräys on kantajien mukaan kuitenkin ollut yksi riidanalaisimmista kohdista neuvotteluissa; siitä päästiin sopimukseen viime hetkellä. Yhteisö on kantajien mukaan puolustanut neuvotteluissa yksin kantaansa tässä asiassa. Itse asiassa mikään muu sopimuspuoli ei sovella "double jump" teoriaa.

94 Komissio muistuttaa, että kaikki kantajien esittämät perustelut on jo esitetty edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio. Tuossa asiassa antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin on komission mukaan tarkastellut kaikkia näitä perusteluja siltä osin, kuin se oli välttämätöntä ratkaisun tekemiseksi, ja se on päätynyt oikeisiin lopputuloksiin. Tuon tuomion 17 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin on komission mukaan nimenomaisesti viitannut suullista käsittelyä varten laadittuun kertomukseen tosiseikkojen ja perustelujen kattavamman selvityksen osalta. Kantajien perustelut on komission mukaan tiivistetty asianmukaisesti tuomioon liitettyyn, käsittelyä varten laadittuun kertomukseen, mikä osoittaa, että yhteisöjen tuomioistuin on ottanut huomioon kaikki kantajan perustelut. Tämän vuoksi komissio viittaa puolustuksessaan niihin perusteluihin, jotka yhteisöjen tuomioistuin esitti tuossa tuomiossa.

95 Siltä osin kuin kantajat mainitsevat "perusperiaatteen", jonka mukaan polkumyyntitulli ei saa ylittää tosiasiallista polkumyyntimarginaalia, ja jos se ylittää kyseisen marginaalin, ylittävä osa on palautettava, komissio esittää, että koska kukaan ei ole kiistänyt tätä periaatetta, ei ole yllättävää, ettei yhteisöjen tuomioistuin ole käsitellyt sitä nimenomaisesti. Todellinen kysymys, joka yhteisöjen tuomioistuimen piti ratkaista, oli komission mukaan se, mitä tarkoitetaan "tosiasiallisella polkumyyntimarginaalilla", jota polkumyyntitulli ei voi ylittää. Näitä kysymyksiä on tarkasteltu kyseisen tuomion 36—40 ja 46—58 kohdassa. Kantajat väittävät komission mukaan tosiasiallisesti, että "tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin" on oltava joku muu kuin se, mitä perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan ii kohdassa säädetään.

96 Lopuksi komissio katsoo, että kantajien tekemällä viittauksella yhteisön kauppakumppaneiden käytäntöihin ei ole merkitystä tässä asiassa. Vaikka onkin totta, että kolmella yhteisön kauppakumppaneista on sellaisia polkumyynnin vastaisia järjestelmiä, joita kantajat pitävät yhteisön järjestelmää vähemmän ankarina etuyhteydessä oleville maahantuojille, on korostettava, että vertailun tekeminen on vaikeaa näiden kolmen polkumyyntijärjestelmän toimintatapojen välisten erojen vuoksi. Lisäksi yhteisön kauppakumppanit ovat komission mukaan myöntäneet, että kantajien suositteleman tulkinnan hyväksyminen aiheuttaisi kestämättömiä vaikeuksia polkumyyntisääntöjen soveltamisessa. Myös "Dunkel-asiakirjassa" suunnitellaan komission mukaan sitä, että uuteen polkumyynnin vastaiseen säännöstöön sisällytetään määräys, jonka mukaan sallitaan nimenomaisesti se, että etuyhteydessä olevan maahantuojan maksamat polkumyyntitullit voidaan tietyissä tilanteissa vähentää vientihinnan laskennalliseksi muodostamiseksi.

97 Suullisessa käsittelyssä komissio totesi, että vuoden 1994 uuden polkumyynnin vastaisen säännöstön 9.3.3 artiklassa, jossa lievennetään "double jumpia" koskevaa vaatimusta, vahvistetaan "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö. Tämä uusi määräys ei ole polkumyyntimarginaalin laskemista ja vientihinnan laskennallista muodostamista koskevien yleisten määräysten joukossa, vaan se muodostaa palautuksia koskevan poikkeussäännön. Uuden säännöstön 2.4 artiklan vientihinnan laskennallista muodostamista koskevat yleiset määräykset eivät komission mukaan kuitenkaan ole muuttuneet aiempaan vuoden 1979 säännöstöön verrattuna. Niinpä pelkkä 9.3.3 artiklan olemassaolo osoittaa komission mukaan, että polkumyyntitullit sisältyvät 2.4 artiklassa tarkoitettuihin tulleihin, sillä muuten 9.3.3 artikla olisi tarpeeton. Lisäksi kaikki uuden polkumyynnin vastaisen säännöstön sopimuspuolet olivat tästä seikasta yksimielisiä.

98 Väliintulija FEBMA muistuttaa, että edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin on todennut, ettei "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö ole yhteensopimaton polkumyynnin vastaisen säännöstön kanssa. Tähän säännöstöön sisältyy FEBMAn mukaan periaate, jonka mukaan tarkistuksia on tehtävä tuonnin ja jälleenmyynnin välillä aiheutuneiden kustannusten, mukaan lukien polkumyyntitullit ja maksut, vuoksi. Kantajat eivät FEBMAn mukaan esitä mitään uutta oikeudellista perustelua tätä päätöstä vastaan.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

99 Vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön väitetyn rikkomisen osalta on muistutettava ensinnäkin, että yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-69/89, Nakijima vastaan neuvosto, 7.5.1991 antaman tuomion 31 kohdasta (Kok. 1991, s. I-2069) ilmenee, että tällaiseen rikkomiseen voidaan vedota yhteisön perusasetuksen lainmukaisuusvalvonnan yhteydessä.

100 Tämän jälkeen on muistutettava, että yhteisössä käytössä oleva palautusjärjestelmä, jota vastaan kantajat ovat nostaneet kanteen, on olennaisilta osiltaan samanlainen kuin aiempi järjestelmä, jota edellä mainittu, asiassa NMB ym. vastaan komissio annettu tuomio koski. Asetuksen N:o 2423/88 16 artiklassa, siltä osin kuin siinä nimenomaisesti viitataan "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevaan riidanalaiseen sääntöön, on itse asiassa vain täsmennetty asetuksen N:o 2176/84 16 artiklaa; tämä täsmennys on sitä paitsi yhteensopiva yhteisöjen tuomioistuimen kyseisessä tuomiossa tästä viimeksi mainitusta säännöksestä tekemän tulkinnan kanssa.

101 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on tuossa tuomiossa todennut (46 ja 47 kohta), yhteisön asiaa koskevan asetuksen ja vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön — josta myös on tässä tapauksessa kyse — välinen ainoa ero, siltä osin kuin kyse on vientihinnan laskennallisesta muodostamisesta, on se, että kun säännöstössä tyydytään toteamaan periaate, jonka mukaan tuonnin ja jälleenmyynnin välillä aiheutuneet kustannukset, "tullit ja maksut mukaan lukien", on otettava asianmukaisesti huomioon, yhteisön asetuksessa taas mainitaan erikseen tietyt tullit ja muut kustannukset, mukaan lukien juuri polkumyyntitullit, jotka on otettava huomioon tarkistuksia tehtäessä. Yhteisöjen tuomioistuin on päätellyt tästä, ettei yhteisön asetuksen säännösten ja polkumyynnin vastaisen säännöstön määräysten välillä ole ristiriitaisuutta.

102 On myönnettävä, että vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön sanamuoto on selvä, sillä sen 8 artiklan 3 kohdassa määrätään, että polkumyyntitullin määrä ei saa ylittää polkumyyntimarginaalia ja että tämän määrän ylittävä tulli on palautettava niin pian kuin mahdollista. Säännöstössä ei kuitenkaan ole mitään vastaavaa täsmennystä tosiasiallisen polkumyyntimarginaalin määrittämiseksi

välttämättömän vientihinnan laskennalliseen muodostamiseen. Säännöstön 2 artiklan 5 ja 6 kohdassa sekä 8 artiklan 3 kohdassa ei käsitellä nimenomaisesti eikä implisiittisesti "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön lainmukaisuutta.

103 Niinpä on todettava, että GATTin sopimuspuolet eivät ole polkumyynnin vastaisessa säännöstössä ratkaisseet tätä niiden tiedossa ollutta erityisongelmaa. Säännöstölle on siis tältäkin osin luonteenomaista suuri joustavuus. Niinpä sitä ei voida tulkita niin, että siitä seuraisi yhteisölle tietty velvollisuus (em. asia Saksa v. neuvosto, tuomio 5.10.1994, 111 kohta) olla tätä säännöstöä täytäntöönpannessaan ottamatta käyttöön "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevaa sääntöä (ks. myös asia 187/85, FEDIOL v. komissio, tuomio 14.7.1988, Kok. 1988, s. 4155, 12 kohta). Kantajien esittämä väite, jonka mukaan riidanalaisella säännöllä rikotaan polkumyynnin vastaista säännöstöä, on näin ollen hylättävä perusteettomana.

104 Tätä johtopäätöstä ei kumota sen paremmin vuoden 1994 uuden polkumyynnin vastaisen säännöstön 9.3.3 artiklalla eikä "Dunkel-asiakirjaan", joka on pelkkä luonnos säännöstöksi, sisältyvällä vastaavalla määräyksellä, joissa kummassakin rajoitetaan tietyllä tavalla sopimuspuolten vapautta "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön soveltamisen osalta. Päinvastoin, vuoden 1994 polkumyynnin vastaisen säännöstön 2.4 artiklan neljännessä lauseessa edellytetään "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön olemassaoloa, ja säännöstön 9.3.3 artiklassa vain määrätään sen täytäntöönpanoa koskevasta lievennyksestä.

105 Kumpikin peräkkäisistä polkumyynnin vastaisista säännöstöistä on peräisin niistä monenvälisistä kauppaneuvotteluista, joita GATTin vastaavilla neuvottelukierroksilla on käyty; sen sijaan, että erilaiset säännöstöt kuuluisivat yhtenäiseen normijärjestelmään, ne heijastavat maailmanlaajuista taloudellista kehitystä ja sopimuspuolten voimasuhteita kyseisenä aikakautena. Myöhemmin hyväksytyn säännöstön saatikka sitten pelkän säännöstöluonnoksen valossa tehdyllä tulkinnalla ei näin ollen voi olla ratkaisevaa merkitystä vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön soveltamiselle.

106 Siltä osin kuin kantajat viittaavat vielä yhteisön kauppakumppaneiden käytäntöihin, riittää kun muistutetaan, että se seikka, että kauppakumppanit ottavat käyttöön muita järjestelmiä, ei merkitse, kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio antamassaan tuomiossa (49 kohta) todennut, että "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö, sellaisena kuin se on arvostelun kohteena olevassa perusasetuksessa, olisi lainvastainen.

107 Edellä esitetyistä seikoista seuraa, etteivät kantajat voi vedota vuoden 1979 polkumyynnin vastaisen säännöstön määräyksiin riitauttaakseen kyseisen säännön lainmukaisuuden. Niinpä tämän säännöstön rikkomisesta esitetty väite on myöskin hylättävä.

Syrjintäkiellon periaatteen loukkaamisesta esitetty väite

Asianosaisten perustelut

108 Toisaalta kantajat korostavat sitä, että "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevalla säännöllä lainvastaisesti syrjitään etuyhteydessä olevia maahantuojia suhteessa riippumattomiin maahantuojiin, ja toisaalta ne riitauttavat vastakkaisen väitteen, jonka mukaan se seikka, ettei kyseistä sääntöä sovellettaisi, merkitsisi riippumattomien maahantuojien lainvastaista syrjintää. Kantajat viittaavat julkisasiamiehen edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio antamaan ratkaisuehdotukseen (Kok. 1992, s. I-1719 ja I-1720); julkisasiamies totesi myös, että komission puolustamassa järjestelmässä syrjitään etuyhteydessä olevia maahantuojia.

109 Kantajat ryhtyvät tässä yhteydessä kuvailemaan kuulalaakereiden markkinoita yhteisössä. Näillä markkinoilla on kantajien mukaan erittäin paljon kilpailua: tarjoajina on huomattava määrä monikansallisia, suuria tuottajia ja kysyjinä lukuisia merkittäviä, taloudellisesti vahvoja teollisuusyrityksiä. Näin ollen ostajat eivät kantajien mukaan hyväksy sellaista kaksinkertaista hinnankorotusta, jota etuyhteydessä olevilta maahantuojilta edellytetään "kustannukseen samaistettavaa tullia"

koskevan säännön perusteella, eikä ostajien asennetta myöskään muuta sellaisen alennuksen tarjoaminen, joka on sidoksissa myöhemmin määrittelemättömänä aikana mahdollisesti tapahtuvaan palautukseen.

110 Etuyhteydessä oleva maahantuoja voi saada palautuksen vain, jos se korottaa hintaansa kaksinkertaisella määrällä. Riippumattomalta maahantuojalta sen sijaan edellytetään ainoastaan, että se korottaa hintaansa yksinkertaisella määrällä; kannetun polkumyyntitullin osalta riippumaton maahantuoja asetetaan taloudellisen valinnan eteen: se voi joko kantaa tullin aiheuttaman kustannuksen sen ajan, mikä kuluu palautuksen saamiseen, tai se voi siirtää kyseisen kustannuksen heti asiakkaansa vastattavaksi.

111 Kantajat kiistävät väitteen, jonka mukaan etuyhteydessä olevan maahantuojan asettamiseksi samaan lähtötilanteeseen on oikeudellisesti välttämätöntä vaatia etuyhteydessä olevalta maahantuojalta, että tämä korottaa hintaa kaksinkertaisella määrällä. Kantajat vastustavat tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio esittämiä perusteluja (37 ja 38 kohta), joiden mukaan riippumattomien maahantuojien olisi siirrettävä maksetut polkumyyntitullit tuotteidensa ostajien kannettavaksi, koska jos näin ei tapahtuisi, riippumattomat maahantuojat toisaalta menettäisivät maksettua määrää vastaavat korot ja kärsisivät mahdollisen rahanarvon alenemisen aiheuttamat seuraukset ja toisaalta niitä uhkaisi vaara siitä, ettei niille myönnetä palautusta vientihinnan korottamisesta huolimatta, jos ne eivät ole tietoisia seikoista, joihin polkumyyntimarginaalin määrittäminen perustuu.

112 Kantajat korostavat, että näyttää siltä, ettei yhteisöjen tuomioistuimen mainitsemilla kahdella ensimmäisellä seikalla ole merkitystä asialle, koska kyseessä on riskit, jotka koskevat sekä etuyhteydessä olevia että riippumattomia maahantuojia absoluuttisesti samalla tavalla. Kolmas seikka on korkeintaan teoreettinen. Etuyhteydessä oleva maahantuoja tosin kuuluu ryhmään, joka on täysin tietoinen kaikista niistä seikoista, jotka se katsoo merkitykselliseksi palautushakemuksen kannalta, kun taas riippumaton maahantuoja ei tavallisesti ole tietoinen tietyistä polkumyynnin laskemiseen liittyvistä seikoista, jotka ovat välttämättömiä, jotta se

voisi saada palautuksen. Viejä kuitenkin tavallisesti tukee riippumattoman maahantuojan esittämää palautushakemusta antamalla asianmukaisia tietoja. Niinpä riippumattoman maahantuojan asema ei huomattavastikaan poikkea etuyhteydessä olevan maahantuojan asemasta palautushakemuksen esittämiseksi tarvittavien tietojen osalta.

113 Komissio muistuttaa ensinnäkin, että väite siitä, että etuyhteydessä olevia maahantuojia kohdeltaisiin riippumattomiin maahantuojiin nähden syrjivästi, on hylätty edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa sillä perusteella, etteivät etuyhteydessä olevan maahantuojan ja riippumattoman maahantuojan tilanteet ole toisiinsa verrattavissa ja että kohtelun erilaisuus on perusteltua sen vuoksi, että muuten riippumattomia maahantuojia syrjittäisiin. Toisin sanoen, kohtelun muodollinen erilaisuus on välttämätöntä sen takaamiseksi, että näitä kahta maahantuojaryhmää tosiasiallisesti kohdeltaisiin samanarvoisesti siinä mielessä, että kummankin ryhmän on korotettava hintojansa samalla määrällä.

114 Tältä osin komissio täsmentää, että riippumaton maahantuoja yrittää tehdä voittoa ostamalla tuotteen keneltä tahansa, joka voi toimittaa sen kaikkein edullisimmilla ehdoilla. Polkumyyntiä harjoittavaan valmistajaan etuyhteydessä olevien maahantuojien päämäärät ovat täysin erilaiset, koska niiden oikeudellinen ja taloudellinen tilanne pakottaa ne noudattamaan emoyhtiön valvomia toimintaohjelmia, jotka palvelevat päämääriä, joita emoyhtiöllä on valmistajana ja viejänä, ja jotka voivat edellyttää sitä, että suuria määriä tuotetta myydään tappiolla yhteisössä. Sillä seikalla, ovatko etuyhteydessä olevan maahantuojan liiketoimet kannattavia vai ei, ei ole merkitystä silloin, kun puolustetaan ryhmän etuja pitkän ajan kuluessa. Etuyhteydessä olevilla maahantuojilla ei ole tarvetta kerätä voittoja tuonti- ja jälleenmyyntitoimillaan, kun taas riippumattomien maahantuojien itse olemassaolo riippuu voittojen toteutumisesta.

115 FEBMA korostaa, että "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskeva sääntö on sekä perusasetuksen että polkumyynnin vastaisen suojan tehokkuuden ensiarvoinen edellytys. FEBMA väittää, että etuyhteydessä olevat maahantuojat eivät tavallisesti siirrä polkumyyntitulleja hintoihin, minkä vuoksi polkumyynnin vastaiset toimenpiteet, joiden todellisena tavoitteena on yhteisön teollisuuden suojaaminen sillä, että kyseisten tuotteiden hintaa nostetaan ja näiden tuotteiden markkinaosuudet vastaavasti pienenevät, epäonnistuvat. Palautus voi kuitenkin olla perusteltua

vain, jos yhteisössä olevan ostajan on täytynyt lopullisesti kantaa polkumyyntitulleja vastaava ensimmäinen hinnankorotus. Etuyhteydessä olevien maahantuojien yhteisössä olevien asiakkaiden on siis kannettava polkumyyntitullien vaikutus tuontihintoihin kahdesti. Näin ollen on paljon todennäköisempää, että etuyhteydessä olevat maahantuojat siirtävät polkumyyntitullit peruuttamattomasti hintoihinsa, minkä seurauksena hinnat yhteisössä nousevat.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

116 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan syrjintäkiellon periaate on yksi yhteisön oikeuden perusperiaatteista. Tämän yleisen periaatteen vastaista on, että toisiinsa verrattavissa olevia tilanteita kohdellaan eri tavalla ja että erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavalla, ellei tällainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (ks. esim. yhdistetyt asiat C-133/93, C-300/93 ja C-362/93, Crispoltoni ym., tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4863, 50 ja 51 kohta ja em. asia O'Dwyer ym. v. neuvosto, tuomion 113 kohta). Sen osalta, kuinka tuomioistuimet valvovat tämän periaatteen täytäntöönpanoa on lisäksi toistettava, että yhteisön lainsäätäjällä on yhteisen kauppapolitiikan alalla paljon harkintavaltaa.

117 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa NMB ym. vastaan komissio antamassaan tuomiossa (34 ja 35 kohta) todennut, riippumattomien maahantuojien ja etuyhteydessä olevien maahantuojien kohtelun väitetty ero polkumyyntitullien palautuksen osalta on perusteltua sen eron vuoksi, mikä niiden asema polkumyyntikäytäntöihin nähden on, eikä kyseessä siis ole syrjintä. Itse asiassa, kun riippumattomat maahantuojat eivät osallistu polkumyyntikäytäntöihin, viejään etuyhteydessä olevien maahantuojien asema on tämän vuoksi polkumyynnin osalta toinen, sillä ne osallistuvat polkumyynnin muodostamiin käytäntöihin ja ne pystyvät joka tapauksessa saaman tietoonsa kaikki ne seikat, joihin polkumyynti perustuu.

118 Ei myöskään voida kieltää, että riippumattoman maahantuojan tuonnin yhteydessä maksamat polkumyyntitullit ovat kyseiselle maahantuojalle lisäkustannus, joka sen on kannettava tavalla tai toisella. Näin ollen se seikka, että riidanalaisessa säännössä samaistetaan nämä samat tullit etuyhteydessä olevalle maahantuojalle aiheutuneeseen kustannukseen, tarkoittaa ainoastaan sitä, että nämä kaksi toimijaryhmää asetetaan taloudellisesti samanarvoisiksi (ks. tältä osin em. asia NMB ym. v. komissio, tuomion 39 kohta).

119 On lisättävä, että sekä vuoden 1979 että vuoden 1994 polkumyynnin vastaisessa säännöstössä määrätään siitä, että sopimuspuolet voivat varata erityiskohtelun tilanteelle, jossa on mahdotonta toimia vientihinnan perusteella, koska viejä ja tuoja ovat liittyneet yhteen (vuoden 1979 säännöstön 2 artiklan 5 kohta ja vuoden 1994 säännöstön 2 artiklan 3 kohta). Niinpä itse GATTin tasolla on erityismääräyksiä viejäänsä etuyhteydessä olevien maahantuojien osalta; näille määräyksille on luonteenomaista tosiasiallisesti käytetyn vientihinnan luotettavuuteen kohdistuva epäily. Näin ollen yhteisön lainsäätäjää ei voida moittia siitä, että se olisi loukannut syrjintäkiellon periaatetta säätäessään, että "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevaa sääntöä sovelletaan vain etuyhteydessä oleviin maahantuojiin.

120 Siltä osin kuin kantajat näyttävät vielä vetoavan siihen, että vain etuyhteydessä oleviin maahantuojiin sovellettu riidanalainen sääntö ylittää tälle toimijaryhmälle varatun erityiskohtelun lainmukaisuuden, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että lainmukaisuusvalvonta rajoittuu siihen, mitä jo nyt on todettu suhteellisuusperiaatteen osalta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin jo hylännyt tämän periaatteen loukkaamiseen perustuvan väitteen.

121 Niinpä syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen perustuvaa väitettä ei myöskään voida hyväksyä.

122 Koska mitään perusasetuksen lainvastaisuuden tueksi esitettyä väitettä ei ole hyväksytty, väite sen lainvastaisuudesta on hylättävä kokonaisuudessaan. Tästä seuraa, että kanne on hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

123 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat NMB-Minebea-GmbH, NMB (UK) Ltd ja NMB Italia Srl ovat hävinneet asian niiden vaatimustensa osalta, jotka koskivat tammikuun 1987 ja 20.9.1990 välisenä aikana kannettuja polkumyyntitulleja, ja koska komissio vaati oikeudenkäyntikulujen korvaamista, nämä kantajat on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

124 Koska kanteesta on tullut merkityksetön kantajana olevan NMB France SARL:n osalta ja kolmen muun kantajan osalta siltä osin kuin kyse on 21.9.1990 ja syyskuun 1991 välisenä aikana kannetuista polkumyyntitulleista, on muistutettava, että työjärjestyksen 87 artiklan 6 kohdan mukaan silloin, kun asiassa ei anneta tuomiota, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää oikeudenkuluista harkintansa mukaan.

125 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tältä osin, että polkumyyntitullien poistaminen asetuksella N:o 2553/93, minkä seurauksena tämä kanne menetti osan merkityksestään, ei tapahtunut sen vuoksi, että neuvosto tai komissio olisivat hyväksyneet kantajien väitteen "kustannukseen samaistettavaa tullia" koskevan säännön lainvastaisuudesta, vaan sen vuoksi, että nämä toimielimet torjuivat

yhteisön teollisuudelle aiheutuneen taloudellisen vahingon toistumisen (asetuksen 29. perustelukappale). Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kohtuulliseksi velvoittaa myös kantajat vastaamaan oikeudenkäyntikuluista, jotka liittyvät merkityksettömäksi tulleeseen kanteeseen.

126 Väliintulijan osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tämän tapauksen olosuhteet huomioon ottaen kohtuulliseksi, että väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Lausunnon antaminen NMB France SARL -yhtiön kanteesta raukeaa.

2) Lausunnon antaminen NMB-Minebea-GmbH:n, NMB (UK) Ltd:n ja NMB Italia Srl:n kanteesta raukeaa siltä osin kuin kanne koskee 21.9.1990 lähtien kannettujen polkumyyntitullien palautusta.

3) Muulta osin kanne hylätään.

4) Kantajat vastaavat yhteisvastuullisesti oikeudenkäyntikuluista lukuun ottamatta väliintulijan oikeudenkäyntikuluja, joista väliintulijan on vastattava itse.

Kirschner Vesterdorf Bellamy

Kalogeropoulos Potocki

Julistettiin Luxemburgissa 5 päivänä kesäkuuta 1996.

H. Jung H. Kirschner

kirjaaja laajennetun toisen jaoston puheenjohtaja